

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски

Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
в присъствието на прокурора Л. Ц. Р.

като разглежда докладваното от Николай Джурковски Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000601309 по описа за 2022 година

С присъда № 12 от 28.05.2021 г. на СОС-НО, 6 състав, постановена по НОХД № 436/2019 г. по описа на същия съд, подсъдимият Г. И. С., с установена по делото самоличност и с ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на 29.10.2017 г. около 19.00 часа на път № SFO 2170 от Общинската пътна мрежа на община Горна Малина, област Софийска, между селата Априлово - Гайтанево, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Тойота“, модел „РАВ 4“, с регистрационен № ***, в посока на движение село Априлово - село Гайтанево, на 2 км. след село Априлово, на пътно платно с двупосочно движение, с две пътни ленти е навлязъл с лявата част на управляваното от него МПС и се е движил в лентата за насрещно движение, без да извършва изпреварване или заобикаляне, с което е нарушил правилото за движение, визирано в чл. 16 ал. 1 т. 1 от ЗДвП: „На пътно платно с двупосочно движение на водача на пътното превозно средство е забранено: т. 1 - когато платното за движение има две пътни ленти - да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне“ и по непредпазливост е причинил смъртта на П. Д. С. с ЕГН ***** от град ***, поради което и на основание чл. 343, ал.1, б. „в“, във вр. с чл.342, ал.1, пр.3 от НК и чл. 54 от НК е осъден на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на така наложеното му наказание лишаване от свобода е отложено за срок от ПЕТ ГОДИНИ.

Със същата присъда на основание чл. 343г вр. чл. 343, ал.1, б. „в“ във вр. с чл.342, ал.1, пр.3 от НК подсъдимият Г. И. С. е лишен от право да управлява моторно превозно средство за

срок от ТРИ ГОДИНИ.

С присъдата е постановено вещественото доказателство лек автомобил марка „Пежо 106“ с рег. № *** да бъде върнато на наследниците на П. Д. С., а вещественото доказателство лек автомобил „Тойота“ модел „РАВ 4“ с рег. № *** да бъде върнато на подсъдимия Г. И. С..

По отношение на веществените доказателства един брой СД от НС „112“ и един брой оптичен диск от ОДМВР София е постановено да останат по делото в срока на съхранението му.

С присъдата на основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият Г. И. С., с установена по делото самоличност, е осъден да ЗАПЛАТИ осъществените разноски в хода на производството, както следва:

- в размер на 1510,15 лв. по сметка на ОДМВР;

- и в размер на 4495.60 лв. по сметка на Софийски окръжен съд, ведно с 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист, в случай, че не ги внесе доброволно след влизането на присъдата в сила.

Така постановената присъда е обжалвана изцяло с въззивна жалба, подадена от подсъдимия Г. И. С..

В постъпилото допълнение към въззивната жалба, изготвено от подсъдимия С., се твърди, че по делото има неизяснени обстоятелства и че въззивният съд следва да събере и провери определени доказателства. В допълнението подсъдимият счита, че държавното обвинение не е доказало тезата си по несъмнен начин и по реда на НПК, както и че предприетите от държавата действия след процесното ПТП не са били достатъчно качествени. Твърди, че никой досега не е обърнал внимание на червените петна, най-вероятно от кръв, които се виждат върху волана на автомобила „Пежо 106“ на електронните снимки IMG_080.JPG и IMG_082.JPG и че е напълно възможно (поне) в секундите преди удара тялото на починалия да е било без предпазен колан и свлечено върху или към волана. Прави се и оплакване, че не е обърнато внимание и на неверните твърдения, включени в заключението по първата съдебно-медицинска експертиза, подписана от доктор В. Т. на 30 октомври 2017 година, според която към 30.10.2017 година П. Д. С. е бил на 57 години. В тази връзка се сочи, че е лесно да се установи, че реално тогава той е бил на 58 години. Като много по-смущаващо се квалифицира подписаното от доктора твърдение, че „Трупът е постъпил в КСМД на 24.07.17 г. и е съхраняван в хладилник до аутопсията.“, като се сочи, че това няма как да е вярно, доколкото П. Д. С. е бил виждан жив на 29 октомври 2017 г. поне от свидетеля С. С..

В допълнението се изтъква също, че не е обърнато достатъчно внимание и на несъответствието между подписаната от доктор Т. експертиза и електронна снимка IMG_1142.JPG, на която ясно се виждат наранявания и кръв по предната и горната част на носа на пострадалия, които обаче не са описани в експертизата. Според подсъдимия това също може да означава, че към момента на удара тялото на П. Д. С. може да е било свлечено върху или към волана, а експертизата на доктор Т. да страда и от други грешки, които не са така очевидни, както посочените по-горе. Формулира се и оплакване, че в случая може да се

направи обосновано предположение, че доктор Т. е използвал електронен файл от предходна експертиза и че не е проявил достатъчно внимание при изготвяне на експертизата си от 30 октомври 2017 г. Поддържа се тезата, че е възможно във файла да са останали и други твърдения от друга експертиза, които не са били верни за трупа на П. Д.С., както и че не е изключено доктор Т. да е пропуснал да включи в експертизата си описание на важни обстоятелства, касаещи трупа на П. Д.С..

В допълнението към въззивната жалба се оспорват доводите на окръжния съд, обективирани на стр. 27 от мотивите към присъдата, че „поради изтеклия период от време до разпита му пред съда, свидетелят Ц. не си спомня всички детайли от извършения оглед на местопроизшествие, като следва да бъдат взети предвид прочетените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 от НПК показания пред орган на досъдебното производство, в които свидетелят твърди, че през цялото време им е било обяснявано какво се извършва и в същото време данните са били записвани в протокола“.

В допълнението се сочи също, че анализът на протокола от съдебното заседание, проведено на 29 октомври 2019 г., показва, че на неговата стр. 36 свидетелят „Ц.“ по неясна причина неочаквано е бил преименуван на „Й.“, макар от контекста съвсем ясно да личи, че е разпитван свидетелят Ц..

Прави се и оплакване, че в протоколите от разпитите на поемните лица, изготвени в рамките на досъдебното производство, лесно се забелязва, че те имат идентични изречения с идентични печатни грешки в тях. В тази връзка се сочи, че свидетелят С. С. е подписал изречението: „Полицаяте снимаха и мериха, а и Д. само гледахме.“, а свидетелят Д. Ц. от своя страна е подписал твърдението: „Полицаяте снимаха и мериха, а и С. само гледахме.“ Според подсъдимия е очевидно, че контекстът изисква в цитираните изречения вместо „а“ да се напише „аз“. Изтъква се също, че и в двата протокола се съдържа следното твърдение: „Предявеният ми днес протокол за оглед на местопроизшествие от 29.10.018 година е именно този протокол, на който аз се подписах след края на огледа.“, но че всъщност протоколът за оглед на местопроизшествие е бил подписан не през 2018, а през 2017 година. Поддържа се становище, че така изложените факти пораждат съмнение във верността на последните изречения в протоколите, подписани от поемните лица на етапа на досъдебното производство: „Горното продиктувах, прочетох го, вярно е записано и за верността му се подписвам.“ В този ред на мисли подсъдимият заявява и становище, че не вярва свидетелят Ц. някога да е твърдял, че на поемните лица през цялото време им е било обяснявано какво се извършва и в същото време данните са били записвани в протокола, макар точно това е прието от окръжния съд за вярно според мотивите на присъдата. Изтъква се още, че на нито една от предоставените на съда и страните дигитални снимки не се вижда нито едно от поемните лица.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на САП заявява, че напълно споделя възприетото от първоинстанционния съд като фактически и правни изводи, както и виждането, че в основата на причинно-следствения процес за настъпване на пътнотранспортното произшествие е единствено и само поведението на подсъдимия, който с

действията си е навлязъл в насрещната лента за движение, където е настъпило пътнотранспортно произшествие с насрещно идващ водач. Относно обстоятелството, че насрещно идващият водач е бил употребил алкохол, сочи, че то няма никакво отношение към самия факт на ПТП. Споделя и доводите на първия съд при определянето на наказанието, въз основа на които намира, че същото е правилно отмерено. С оглед на това моли присъдата да бъде потвърдена в цялост.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция повереникът на частните обвинители адвокат Д. заявява, че в процеса пред първоинстанционния съд безспорно и категорично се е доказала вината на подсъдимия и причинно-следствената връзка. Изтъква, че от изслушаната повторна експертиза по категоричен начин е било установено, че единствената и основана причина за настъпване на пътнотранспортното произшествие е навлизането на подсъдимия изцяло в лентата за насрещно движение, където е настъпил удара. Соци, че пред настоящата инстанция не са събрани доказателства, които да променят изводите на първоинстанционния съд. С оглед на това счита, че присъдата е правилна и обоснована, а определеното наказание е справедливо, поради което моли да бъде потвърдена от въззивния съд.

Частните обвинители не се явяват в съдебното заседание, в което се поведоха съдебните прения, и не заявяват личното си становище по правилността на присъдата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитата на подсъдимия в лицето на адвокат Н. изразява възражения срещу фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд.

Изяснявайки пътната обстановка, акцентира, че процесното ПТП е станало на тясно пътно платно с широчина 5,5 метра със сериозни неравности в асфалтовото покритие и с буйна и неподдържана растителност от двете страни на пътното платно, която навлизала в него.

Заявява, че всички неясноти и колебания в обвинителната теза, които могат да бъдат констатирани, следва да се тълкуват в полза на подсъдимия и при най-изгодния за него вариант, но че СОС е направил обратното и е избрал най-неблагоприятните варианти за подсъдимия, респективно не е разгледал в пълнота всички обстоятелства, които смекчават неговата отговорност или го оневиняват в някаква степен. За протокола за оглед счита, че е съставен в нарушение на правилата на НПК и конкретно в нарушаване на разпоредбата на чл. 156 от НПК. Соци, че поемните лица Ц. и С. в хода на досъдебното производство са заявили, че са възприели един оглед, че са следили действията на служителите, че са разписали документите и са били освободени, но че изведнъж настъпила коренна промяна на тези показания в хода на съдебното производство, а именно - в протокола от 29.10.2019 г. пред СОС и впоследствие на 29.11.2021 г. пред въззивния състав поемното лице Ц. е заявило, че нищо не е наблюдавал и че е подписал празен протокол и дори си е тръгнал преди края на процесуално-следственото действие, като причините били много лошите метеорологични условия, нежеланието му да пречи на служителите да си вършат работата и обстоятелството, че не разбира много от това, което те са правили. Акцентира се, че той не е разбрал нуждата и необходимостта да бъде там и да бъде гарант за съответните

процесуално-следствени действия. Твърди, че подобна картина пресъздава и свидетелят С., който казвал, че целият ден е употребявал алкохол заедно с пострадалия, че не е бил адекватен и че е бил в шок от загубата на близък свой приятел. Изтъква се, че по време на огледа този свидетел си е ходил до селото, за да си вземе лекарства и след това се е върнал, както и че не е имал добра видимост какво са правили полицейските служители и не е наблюдавал техните действия. Твърди се, че косвено тази картина се доказва и от свидетелските показания на полицейския служител К. в разпита му пред СОС на 14.01.2020 г., който е казал, че поемните лица са били в автомобила поради лошите метеорологични условия. Излагат се доводи, че за процесуалната валидност на огледа 100 % е задължително да бъде реализирана в присъствие на поемни лица. Сочи, че на лист 26 от мотивите към присъдата на СОС доста повърхностно са разгледани тези сериозни дефицити досежно участието на поемни лица в огледа. Счита, че няма никаква колебливост в показанията на Ц., който пред два състава под страх от наказателна отговорност и абсолютно по собствена инициатива е заявил изрично, че не е присъствал, а че другото поемно лице е казало, че не си спомня какво е подписал и дали са били празни листи или попълнени.

Твърди се, че най-важният въпрос по делото е в какво положение са били автомобилите след удара и местени ли са. Изтъква се, че видимо от снимковия материал, тъй като е валидно дъжд, има разминаване в местоположението на единия автомобил и се вижда сухо място, което още не е намокрено и което явно е било заето от същия автомобил малко по-рано.

Заявява, че в действителност втората от АТЕ е петорна и в нея участват едни от най-известните авто-експерти, но че не е това причината автоматично да бъде кредитирана втората. Обръща внимание, че тя е правена три години, ако не и повече след ПТП и че датата на снимките, направени от експерта Г. при огледа, е през 1980 г., тоест че има някакъв технически проблем с устройството, с което тя е работила. В тази връзка се прави оплакване, че в присъдата на първата инстанция няма много подробна аргументация защо се кредитира второто заключение, а не първото заключение.

Защитникът заявява, че чисто юридически и технически имаме експертиза, която дава много точно заключение, че и двата автомобила са навлезли в насрещната лента за движение с различен обем. Сочи, че подсъдимият е навлязъл 1.39 метра, очевидно не поради загуба на управление, а очевидно движейки се максимално далеч от растителността, за да не си повреди колата. Оспорва констатацията, че отсреща пияният шофьор с 3.64 промила се е движил по идеална права линия в неговата пътна лента, както и изводите, че той се е движил по някаква идеална траектория, при идеални пътни условия и че единственото застъпване е от страната на подсъдимия. Като най-скандалното по делото се определя извода, че алкохолното опиянение на единия водач няма отношение към неговото субективно поведение и не е причина за съставомерния резултат. Изразява се несъгласие с изводите и фактите, че при абсолютно неадекватни и забавени реакции от страна на починалия това негово състояние няма отношение към ПТП-то и че той се е движил абсолютно правомерно, в права линия и е управлявал с пълен контрол своето МПС. Оспорва се и заключението на КСМАТЕ, че човек в тежка степен на алкохолно опияване можел да

изглежда абсолютно трезвен, да ходи, да разсъждава правилно и да говори правилно и че се касаело за индивидуална поносимост на алкохола. В този ред на мисли като безумно се определя твърдението, че в случая алкохолното опиване на пострадалия няма значение за настъпването на процесното ПТП. Заявява, че е крайно несправедливо и противоречащо на огромна по обем съдебна практика на всички възможни съдилища в страната ако се приеме, че тежката форма на алкохолно опияняване е без значение за ПТП. В тази връзка излага и довод, че ако си представим, че водачът на Пежо-то е видял приближаващия се към него в насрещното движение л.а. „Тойота“ и ако той е имал по-бързи и адекватни реакции, то е имал възможност с някаква маневра, с отклоняване вляво или вдясно или чрез опит за аварийно спиране да предотврати или да намали като интензитет и кинетична енергия въпросното ПТП, но че при него не е имало абсолютно никаква реакция.

Твърди, че е безспорно доказано от данните по делото и обстоятелството, че починалият водач е бил без колан. Оспорва се извода, че това, че е бил без колан, няма значение за конкретното ПТП. В тази връзка се заявява становище, че комбинираната тежка гръдна травма, която е основна причина за фаталния изход, е реализирана именно поради факта, че тялото на починалия водач е било непривързано с триточковия колан, както изисква ЗДвП.

Сочи, че не е установено обстоятелството на какви светлини се е движил л.а. „Пежо“ и дали е бил изобщо с включени светлини. Твърди, че с оглед на обстоятелството какво е било психичното състояние на този водач, най-нормално е той да забрави да си включи фаровете.

Предвид гореизложеното счита, че дори да се приеме, че вината на подсъдимия е доказана по несъмнен и категоричен начин и че той следва да понесе наказателна отговорност, следва да се отчете много висока степен на съпричиняване от другия водач, а именно смъртоносна степен на алкохолно отравяне, без колан и спорно с какви и дали изобщо е бил с включени светлини.

Във връзка с индивидуализацията на наказанието като безспорни смекчаващи обстоятелства се сочат чистото съдебно минало на подсъдимия, добрите характеристични данни, поведението му непосредствено след инцидента - опит да помогне на другия водач, обаждане на т. 112, пълно съдействие на компетентните органи, изразеното на всички етапи от делото съжаление за неприятния инцидент, както и дългият период на наказателното производство от 2017 г. Счита, че са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, които обосновават евентуалното наказание да се определи при условията на чл. 55 от НК. Изразява се и категорично несъгласие с изложените от първоинстанционния съд отегчаващи отговорността обстоятелства. Заявява, че дори да се приеме, че са налице пет нарушения, които са отразени в справката, те по никакъв начин не го характеризират като рисков водач, а точно обратното - като водач с дисциплинирано поведение и липса на тежки нарушения на пътя.

Освен това счита, че нарушението, което в случая е извършено, не е особено грубо. В тази връзка изразява становището си, че трябва да се кредитира първото експертно заключение, съгласно което и двете МПС са навлезли с различни широчина в насрещната пътна лента.

Съобразно така изложените доводи защитникът отправя молба към въззивния съд да отмени присъдата на първоинстанционния съд и да постанови нова оправдателна присъда, поради обстоятелствата, че вината на подсъдимия не е доказана по несъмнен и категоричен начин. При условията на алтернативност защитникът счита, че така наложените наказания по отношение на срока на лишаване от свобода условно с изпитателен срок и лишаването от правоуправление са завишени. Твърди, че не е отчетена конкретиката на въпросното ПТП и наличието на висока степен на съпричиняване от другия водач. В тази връзка моли ако подсъдимият бъде признат за виновен да бъде редуциран както срока на лишаването от свобода и изпитателния срок, така и периода на лишаване от правоуправление.

В своя лична защита пред въззивната инстанция подсъдимият смята, че причините за ПТП не са доказани по реда и със средствата на НПК. Моли да се обърне внимание на протокола за оглед на ПТП и конкретно къде са подписите на поемните лица. Твърди, че на последната страница на протокола подписите са далеч от края на текста, че дори няма „Z“ и че могат да се допишат още много доказателства, които биха могли да бъдат иззети. Оспорва заключението на СМЕ на труп, защото е възможно да има и други грешки, които не може да идентифицира. Заявява, че молбата му е колкото е възможно по-бързо да си възстанови възможността да кара автомобил.

В последната си дума пред въззивния съд подсъдимият моли този ужас да приключи и да възстанови правата си да управлява автомобил. Моли за разумен акт, който да няма мотиви, които да го накарат да обжалва.

Апелативен съд-София, след като обсъди изложените във въззивната жалба на подсъдимия Г. И. С. съображения и заявените в открито съдебно заседание доводи на страните, след като ги прецени във връзка с доказателствата по делото и като сам служебно провери правилността на присъдата по реда на чл. 314 НПК, намери следното:

Като инстанция с правомощия да установява факти и да проверява верността на установените от първоинстанционния съд фактически положения въззивният съд направи свой собствен анализ на всички събрани и проверени в хода на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие доказателствени материали, в резултат на който прие за безспорно установена изложената по-долу релевантна фактическа обстановка, в рамките на която се установява извършването на деянието, авторството му в лицето на подсъдимия С., механизмът на осъществяването му и обстоятелствата, при които то е било извършено; причините за настъпването на произшествието; личността на извършителя; субективната страна на престъплението; поведението на пострадалия, както и причинените му увреждания, от които е настъпила смъртта му.

Подсъдимият Г. И. С. е роден на ***** г. в гр. ***. Същият е българин, български гражданин, с висше образование, не работи по трудов или граждански договор, неженен, неосъждан, с ЕГН *****. За него по делото са установени положителни личностни характеристични данни /от писмените характеристики и от показанията на свидетелите Н. С., А. П. и С. С./.

Подсъдимият Г. И. С. е правоспособен водач на МПС от месец юли 1996 г. Притежавал е свидетелство за управление на моторно превозно средство № 281450337 от 30.11.2011 г., валидно до 30.11.2021 г., с придобити категории „В“ и „АМ“.

Като водач на ППС е бил наказван по административен ред за следните нарушения във връзка с осъществяване на движението по пътищата: - с НП № 2918/2004/15.05.2004 г. на ОДМВР – Сливен за извършено нарушение на чл. 21 ал.1 от ЗДвП; - с НП № 65049/08.07.2005 г. на СДВР за извършено нарушение на чл. 183 ал.3 от ЗДвП; - с НП № 14-4332-014287/27.11.2014 г. за извършено нарушение на чл. 21 ал.2 от ЗДвП; - с фиш С № 300866/16.12.2013 г. на СДВР за извършено нарушение на чл. 6 т.1 от ЗДвП; - с фиш К № 0977819/27.07.2015 г. на СДВР за извършено нарушение на чл. 21 ал.1 от ЗДвП; - и с фиш № 2393379/2018 г. на СДВР за извършено нарушение по чл. 21 ал.1 от ЗДвП.

Подсъдимият живеел в град ***, като през 2017 г. често посещавал притежаваната от него вила, находяща се в село ***, община ***, където прекарвал значителна част от времето си.

П. Д. С. и свидетелката М. Х. С. били бивши съпрузи, като една година след развода им те се събрали отново и заживели заедно на семейни начала в село ***.

На 18.10.2017 г. свидетелката М. С. заминала при родителите си в град ***, за да помага на оперираната си майка, като П. С. останал сам в дома им в с. ***. По време на отсъствието на М. С. двамата се чували по телефона ежедневно.

На 29.10.2017 г. около 09.00 часа П. С. и свидетелят С. С. отишли в гората до селото, за да подредят и приготвят за извозване с камион предварително нарязани дърва. Около 13.00 часа приключили работата, след което си направили барбекю в гората и си опекли пържоли, които носели със себе си. Впоследствие докато се хранили двамата заедно изпили по-голямата част от носената от тях ракия, която била в общо количество 500 мл. След това се върнали пеша в селото, където се разделили. Тогава П. С. заявил на св. С. С., че си отива къщи да си почива и че ще гледа футболен мач по телевизията.

След като се върнали в селото и се разделили със св. С. П. С. употребил още алкохол - неустановен по вид и в неустановено количество.

По-късно, около 18.30 часа, П. С. и свидетелката М. С. се чули както обикновено по телефона и той й споделил, че е бил в гората за дърва, че е прекарал много хубаво, както и че отива да запали печката и да си приготви нещо за вечеря, като й обещал, че към 22.30 часа пак ще й се обади преди да си легне.

След този разговор със свидетелката М. С. и въпреки, че през деня е бил употребявал алкохол, поради неустановени по делото причини /вероятно, за да отиде до съседното село да си купи цигари/ П. С. се качил на собствения си лек автомобил марка „Пежо“ модел „106“ с рег. № *** и без да поставя обезопасителния колан от оборудването на автомобила потеглил с него като излязъл от село *** и се отправил в посока към село Априлово, движейки се по път SFO 2170 от Общинска пътна мрежа на община Горна Малина (в посока от изток на запад). П. С. управлявал лекия автомобил „Пежо 106“ на включени къси светлини. В резултат на изпитото количество алкохол в този момент се намирал в състояние

на тежка степен на алкохолно опиване. Той бил правоспособен водач на МПС с категории В и АМ и имал издадено СУМПС, валидно до 13.01.2022 г.

По същото време /около 19.00 часа/, по същия път, но в обратната посока на движение - от село Априлово към село Гайтанево (в посока от запад на изток), подсъдимият Г. С. управлявал собствения си лек автомобил марка „Тойота“, модел „РАВ 4“, с рег. № ***, с автоматична скоростна кутия. Подсъдимият управлявал автомобила си с включени на неустановен режим светлини.

Участъкът от пътя, по който насрещно се движели двете превозни средства, бил хоризонтален, прав и равнинен /равен/ в двете посоки. В този участък пътят съставлявал едно двупосочно платно за движение с обща ширина 5.50 метра, без наличие на хоризонтална пътна маркировка и без поставени пътни знаци. Пътната настилка била от едрозърнест асфалт без съществени нарушения на повърхностното покритие. От двете страни на платното за движение /асфалтовото покритие/ имало неоформен земно-К.ист банкет, всеки с широчина 0.3 - 0.4 м., като вляво и вдясно от него имало висока до около 1 метър тревна растителност. В този момент платното за движение било сухо.

В участък от пътя, намиращ се на разстояние от около 2 км. след село Априлово в посока село Гайтанево, движейки се със скорост 67 км/ч., подсъдимият Г. С. по субективни причини навлязъл с лявата част на управлявания от него автомобил на около 1.39 метра в насрещната /северната/ лента на платното за движение, в резултат на което настъпил удар с насрещно движещия се /към с. Априлово/ със скорост 40 км/ч. и изцяло разположен в собствената за посоката на движението си лента лек автомобил марка „Пежо“, управляван от П. С.. Сблъсъкът се осъществил в предната лява част на автомобила „Тойота“ и в предната лява част на автомобила „Пежо“.

Ударът между двете превозни средства е настъпил в северната лента на платното за движение /предназначената за движение по посоката от село Гайтанево към село Априлово/ в конфликтна точка на първоначален контакт, приблизително намираща се по дължина на 50 - 50.5 м. източно от ориентира, приет в протокола за оглед на местопроизшествие (бетонена водосточна шахта, вляво на платното за движение (от запад на изток), с която завършвал бетонов напоителен канал) и по широчина на 2.88 м. - 4.14 м. северно от южната граница на платното за движение. В момента на удара управляваният от подсъдимия лек автомобил марка „Тойота“, модел „РАВ 4“, с рег. № *** е бил навлязъл около 1.39 метра в северната /насрещната/ лента, а управляваният от П. С. лек автомобил „Пежо 106“ е бил разположен изцяло в северната лента - в собствената си лента за движение, в която се е движел. В момента на удара двата автомобила се намирили един спрямо друг под ъгъл на надлъжните им оси около нула до два градуса. □

След удара и двата автомобила се завъртели в положителна посока, като се придвижили в посоката, в която първоначално се е движел лекият автомобил „Тойота РАВ4“, и се установили на местата и в положенията, отразени в протокола за оглед на местопроизшествие, във фотоалбума към него и в заключението на КСАТЕ и с направената от тази експертиза корекция на местоположението на предното дясно колело на л.а.

„Тойота“ – вместо на 2 метра на 3 метра вляво от десния край на асфалтовото покритие на платното за движение (ориентир № 2). В частност след установяването им в покой предната челна част на лекия автомобил „Тойота РАВ 4“ сочела към село Гайтанево, като предното ляво и задното ляво колело били в лентата за движение в посока към село Априлово, а автомобилът като цяло бил ориентиран в посока към село Гайтанево. Лекият автомобил „Пежо 106“ се намирал в лентата си на движение в посока село Априлово, но задното му дясно колело било извън платното за движение - в тревната площ и като цяло автомобилът бил ориентиран в посока към село Априлово.

След настъпването на произшествието и установяването на управлявания от него автомобил в покой подсъдимият С. излязъл от него и тогава забелязал /установил/ автомобила „Пежо 106“, с който се бил блъснал. Приближил се към този автомобил и видял, че водачът му - П. С. - е без колан и наведен на една страна, респ. че главата му е клюмнала и че не дава признаци на живот. След това позвънил на спешен телефон 112 и съобщил за случилото се.

След постъпилия сигнал за настъпилото ПТП първи на местопроизшествието пристигнали служителите от Полицейското управление град Елин Пелин - свидетелите Д. Й. и Г. С., които същият ден били назначени дневна смяна от 08.00 до 20.00 часа. Почти едновременно с тях пристигнал и екип на пожарна безопасност.

На място свидетелите Й. и С. констатирали настъпилото ПТП между двата леки автомобила, като възприели, че ударът между тях е бил челен /че са се движили в срещуположни посоки/ и че вследствие на удара са променили положението си спрямо посоката си на движение, като предната част на л.а. „Пежо“ била насочена в посока с. Априлово, а предната част на л.а. „Тойота“ била ориентирана в посока с. Гайтанево; че автомобилите се намирали върху пътното платно в непосредствена близост до десния край на пътя считано в посока село Априлово, като задната част на л.а. „Пежо 106“ била дори излязла малко върху тревната площ встрани от пътя. Те установили също, че водачът на лекия автомобил „Пежо“ бил на шофьорското място и че нямал жизнени функции. След това установили и другия водач - подсъдимият Г. С., който се оплаквал от болки в ръката. Последният бил проверен от свидетеля Д. Й. с техническо средство за употреба на алкохол - за наличие на алкохол в издишвания въздух, като пробата му била отрицателна.

Свидетелят Й. докладвал на дежурния в РУП-гр. Елин Пелин каква е фактическата обстановка на място, при което му било разпоредено да запазят местопроизшествието до пристигането на дежурната оперативна група, която следвало да извърши оглед. В изпълнение на това разпореждане свидетелите Й. и С. спрели движението по пътя и ограничили достъпа до местопроизшествието, като в тяхно присъствие автомобилите не били премествани от положенията, в които били заварени.

Смъртта на водача на л.а. „Пежо“ П. С. била констатирана и потвърдена от пристигналия на мястото на произшествието малко след полицейските служители екип на ФСМП град Елин Пелин.

На подсъдимия Г. С. на място била оказана медицинска помощ, но тъй като той се оплаквал

от болки в лявата ръка бил транспортиран в МБАЛ „Света Анна“ - град София.

Тъй като междувременно изтичала смяната на свидетелите Й. и С., те били заменени от полицейските служители Н. К. и В. С., които поели да изпълняват задълженията по охраната и запазването на местопроизшествието. В присъствието на свидетелите К. и С. участвалите в ПТП автомобили не били местени и останали в положенията, в които се били установили след удара.

По това време подсъдимият С. вече не се намирал на местопроизшествието, тъй като бил откаран от екипа на Спешна помощ. Подсъдимият С. позвънил по мобилния си телефон на свидетеля С. С. и го помолил да отиде на местопроизшествието и да вземе личните му вещи от автомобила. Тъй като нямал у себе си пари за зареждане на автомобила си с гориво, свидетелят С. отишъл до МБАЛ „Света Анна“ и подсъдимия му дал пари. След това по указанията на подсъдимия свидетелят С. стигнал до местопроизшествието и с разрешението на полицейските служители взел голяма част от намиращите се в автомобила „Тойота“ (в багажника и купето) лични вещи на подсъдимия.

Междувременно в района на настъпилото ПТП завалял примесен със сняг дъжд (суграшица), а после започнал да духа и вятър.

След установяване самоличността на пострадалия били уведомени неговите роднини, като двете му дъщери Й. (която междувременно няколко пъти се опитвала да се свърже с баща си по телефона) и М., племенницата му Д. Л. и живущият с нея на семейни начала М. М. пристигнали на местопроизшествието, но не били допуснати в близост да катастрофиралите автомобили.

Същата вечер след 19.15-19.20 часа свидетелят Д. Ц. пътувал сам в автомобила си марка „Фиат“ модел „Брава“ от с. Гайтанево към София, когато бил спрял от полицейски служители, които му казали, че е станала катастрофа със смъртен случай. Тогава той разпознал в едната от блъснатите се коли автомобила на пострадалия П. С., с когото били съседни. Без да споменава нищо на полицаите, той се върнал в селото и отишъл да извика свидетеля С. С., на когото съобщил за видяното и за случилото се. След това двамата веднага се върнали с автомобила на свидетеля Ц. до местопроизшествието, където били поканени от полицейските служители да вземат участие в извършването на оглед на местопроизшествие като поемни лица. След изразеното от тях съгласие в тази насока /да присъстват като поемни лица/ започнал огледът на местопроизшествието, за извършването на който бил съставен протокол за оглед на местопроизшествие и били изготвени фотоснимки, онагледени в приложения фотоалбум.

Преди настъпването на ПТП и двете участващи в него превозни средства били технически изправни.

Впоследствие при извършения оглед на местопроизшествието било констатирано, че лекият автомобил „Тойота РАВ 4“ е със следа от челен удар в лявата челна част, разположена до около 0.8 м. вдясно от челната лява странична част; че липсва левият му фар; че са счупени предната му броня и предната декоративна решетка; че силно са деформирани преден ляв

калник и преден капак над двигателя; както и че е деформирано и счупено част от двигателното оборудване. При огледа било установено също, че лекият автомобил „Пежо 106“ след ПТП е със следа от силен челен удар в лявата челна част; че двата му фара, предна броня и предна декоративна решетка са счупени; че силно са деформирани преден ляв калник, преден капак над двигателя и предна лява врата; че силно е напукано челното панорамно стъкло; че са деформирани кормилният прът и кормилното колело; че е силно деформирано и цялото арматурно табло.

При настъпилото ПТП вследствие на силен директен удар в областта на дланта, при изпълната и фиксирана в лакътната и раменната стави ръка, от действието на волана на автомобила били причинени счупване на лъчевата кост на лявата ръка на подсъдимия Г. С. на типично място и счупване на бодилестия израстък на лакътната кост на лявата му ръка.

Вследствие на сблъсъка между автомобилите при настъпилото ПТП пострадалият П. С. получил множество травматични увреждания: по кожата на брадичката отдолу охлузване, съчетано с кръвонасядане по хода на долната челюст; счупване на лявата бедрена кост на колянната става; счупвания на костите на лявата подбедрица под коляното; охлузване с кръвонасядане по кожата на лявото коляно; отделни охлузвания и кръвонасядания по двете подбедрици отпред и външно странично; белодробни контузии двустранно, разкъсване на паренхимата на левия дял предимно в зоната на хилуса, пневмоторакс вляво, хемоторакс вляво 2100 мл., счупване на ребра - от 2-ро до 4-то ребро по предната мишнична линия, зацапване с кръв по лигавицата на устната кухина, трахеята и бронхите; единични повърхностни разкъсвания по диафрагмалната повърхност на черния дроб; кръвонасяждане на обвивките на двата бъбрека, повече вляво; напречно кръвонасядане по предната стена на стомаха. Всички тези установени увреждания по тялото на С. са резултат от действието на твърди тъпи предмети с голяма кинетична енергия по механизма на удари с и върху, както и притискане между такива и напълно отговарят да са получени при травматично въздействие вътре в купето на автомобила. По трупа на пострадалия не са установени травми, които да не отговарят на получени по посочения механизъм. Смъртта на пострадалия П. С. се дължи на тежката гръдна травма. Настъпила е бързо и е била неизбежна.

Във взетата при аутопсията на пострадалия П. С. кръв от трупа му е доказано наличието на етилов алкохол в концентрация 3.64 промила, което отговаря на тежка степен на алкохолно опиване. Но предвид тежестта на получените при ПТП травми степента на алкохолното опиване не е имала никакво каузално значение за настъпването на смъртта му и темповете ѝ.

От заключението на КСМАТЕ /л.л. 344 – 427 от първоинст. дело/ се установява, че основната причина за настъпилото ПТП от техническа гледна точка е навлизането на водача на лекия автомобил „Тойота РАВ4“ при движението си по платното за движение с лявата част на автомобила на около 1.39 метра в лявата /на срещната/ за него лента. Установява се също, че ако водачът на лекия автомобил „Тойота РАВ4“ се е движил в средата на южната лента двата автомобила биха се разминали и удар между тях не би настъпил без значение на какви светлини се е движил лекият автомобил „Пежо 106“, нито с каква скорост са се движили двата автомобила.

Софийски апелативен съд изведе и възприе горните относими към предмета на делото фактически констатации въз основа на цялостен анализ на следните събрани по делото доказателствени материали:

- частично от обясненията на подсъдимия, дадени пред първоинстанционния съд;
- от показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебно следствие свидетели Й. С., Н. К., С. С., В. С., С. С., Д. Л., М. М., М. С., М. С., Д. Й., Г. С., Д. Ц. /частично/; от приобщените в първоинстанционното и въззивното съдебно следствие по реда на чл. 281 от НПК показания на свидетелите Д. Ц., Д. Г. Й., Г. В. С., С. Т. С., В. А. С.; частично от показанията на повторно разпитания във въззивното съдебно следствие св. Д. Ц. и частично от прочетените във въззивното съдебно следствие на основание чл. 281 от НПК негови показания от ДП; от показанията на разпитаната във въззивното съдебно следствие свидетелка Б. М. Г..
- от заключенията на назначените и приети по делото експертизи: - СМЕ на труп /л. 70 т.1 от ДП/ и разясненията на вещото лице, изготвило тази експертиза, включително и дадените от него при повторния му разпит във въззивното производство; - частично от автотехническата експертиза на л.л. 85-122 в т.1 от ДП, както и дадените от вещите лица разяснения при разпита им пред първоинстанционния съд; - петорната КСМАТЕ /л.344 – л. 427 от първоинст. дело/ и дадените от вещите лица разяснения при разпита им пред първоинстанционния съд.
- от приобщените и прочетени от първоинстанционния и от въззивния съд на основание чл. 283 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства, сред които: протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум към него, констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 18/29.10.2017 г., писмо-справка от МВР Дирекция „Национална система 112“-Районен център 112 София /л.138 в т.1 от ДП/, писмо от Община Горна Малина /л.144 в т.1 от ДП/; писмо от СДВР – Отдел „Пътна полиция“ относно правоспособността на подсъдимия С. да управлява МПС; справка-картон на водач относно подсъдимия Г. И. С. /л.149 в т.1 от ДП/; справка-картон на водач относно пострадалия П. Д.С.; справки от регионална база АИС-КАТ относно процесните леки автомобили – „Тойота Рав 4“ и „Пежо 106“ /л.л. 152-159 в т.1 от ДП/, препис-извлечение от Акт за смърт на П. Д.С., копие от Акт за смърт на П. Д.С.; удостоверение за наследници на П. Д.С.; справки от НБД „Население“; справка за съдимост на подсъдимия, характеристики за подсъдимия /л.л. 152-153 в т.2 от ДП/, писма- справки от СДВР-отдел „Пътна полиция“ и 2 броя електронни фиша /приети във въззивното производство/ и др.

Установената от САС фактическа обстановка не се различава съществено от описаната в мотивите на обжалваната присъда. На практика въззивната инстанция споделя изцяло значимите за предмета на делото фактически констатации, направени от първостепенния съд, защото те почиват на една вярна и правилна интерпретация на събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства и заключения на приетите и кредитирани експертизи.

В дейността си по оценката на събраните доказателства първостепенният съд е извършил подробен, детайлен, правно и логически издържан анализ на приобщените доказателствени източници и способности на доказване, преценявайки ги както поотделно, така и във взаимовръзка с другите събрани по делото доказателствени материали и съпоставяйки ги с тях, като вследствие на тази задълбочена преценка след като е констатирал някои противоречия в доказателствените материали е приел кои от тях следва да се ползват с доверие като обективни и достоверни и кои от тях не следва да бъдат кредитирани и използвани при извеждането на значимите за правилното решаване на делото факти. САС на практика споделя изводите на окръжния съд по доказателствата с изключение на оценката на показанията на св. В. С. И. относно твърденията му за начина на шофиране на подсъдимия.

СОС е обсъдил с дължимото внимание, усърдие и прецизност относимостта на отделните доказателства и доказателствени източници към включените в предмета на доказване обстоятелства и в частност кои и какви конкретни факти и обстоятелства от релевантните на обвинението се установяват от съответните доказателствени източници и способности на доказване.

В тази връзка първият съд с необходимата аналитичност и критичност е разгледал и анализирал поотделно всяко едно от значимите за изясняването на делото гласно доказателствено средство и вследствие на това /с посоченото изключение досежно показанията на В. С. И./ е дал своята вярна оценка за достоверността му. В резултат на тази си процесуално издържана дейност първият съд е достигнал до верни и обосновани фактически изводи относно съставомерните обстоятелства. Първоинстанционният съд не е допуснал нарушения при интерпретацията на относимите доказателствени материали, при което след оценката им за достоверност отделните доказателствени източници са възприети съобразно действителното им съдържание, без да е допуснато изопачаване или неточна, респ. неправилна интерпретация на същите, което да е довело до необоснованост на установените фактически констатации.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че при оценката и анализа на събрания при първоинстанционното разглеждане на делото доказателствен материал /изключая визираните показания на В. С. И./ СОС не е допуснал нарушения в процеса на оценъчната си дейност /нито на процесуалните правила, нито на правилата на мисленето и в частност на логическата рационалност, показваща как от определени изходни предпоставки при спазване на логическите правила следват верни умозаклучения относно изследваните факти/, поради което напълно споделя изложените в тази връзка мотиви.

Въпреки изразеното принципно съгласие с извършения от СОС доказателствен анализ, поради направеното от страна на подсъдимия и на защитата му оспорване на процесуалната законосъобразност на приобщените и кредитирани от окръжния съд способности на доказване и доказателствени средства и на годността им да бъдат надлежна доказателствена основа, обезпечаваща обосноваността на възприетите фактически изводи относно съставомерните обстоятелства, САС намира за необходимо да изложи свои допълнителни съображения и

аргументи относно значимите за правилното решаване на делото способности на доказване и доказателствени средства.

По същество между събраните по делото доказателствени материали няма никакви противоречия относно факта на разследваното ПТП; времето на настъпването му; пътя, респ. участъкът от пътя, на който е настъпило и наличната хоризонтална и вертикална маркировка в този участък; техническите характеристики на процесния участък от пътя и състоянието на пътя към момента на произшествието; атмосферните и метеорологични условия в този момент и видимостта; участвалите в произшествието ППС и самоличността на техните водачи – подсъдимият С. и пострадалият П. С.; самоличността на пострадалото от произшествието лице и вида на причинените му вследствие на произшествието наранявания. Относно значимите за правилното решаване на делото обстоятелства противоречия в събраните доказателствени материали са налице единствено за отделни детайли от настъпилото произшествие, касаещи мястото на удара между двата автомобила по широчината на пътното платно, респ. лентата на платното за движение, в която е настъпило първоначалното съприкосновение между двата автомобила; скоростта на движение на двата автомобила непосредствено преди и към момента на удара и конкретните причини за настъпването на ПТП, отнесени и преценени спрямо поведението на всеки един от водачите. Тези противоречия са били констатирани и от първия съд, който по реда на чл. 305, ал. 3 изр. 2 от НПК е обсъдил противоречивите заключения на способите на доказване /АТЕ и КСМАТЕ/ досежно така цитираните обстоятелства и е изложил своите съображения за изводите си на кое от двете експертни заключения се доверява и позовава при установяването и възприемането на фактическите констатации относно горните обстоятелства. Въззивният съд напълно споделя и се съгласява с извършената от окръжния съд оценка на противоречивите експертни заключения относно посочените обстоятелства и с решението му да приеме като обективни и достоверни в тази насока експертните изводи на КСМАТЕ. За да мотивира това си решение, първостепенният съд правилно е отчетел, че изводите на първоначалната автотехническа експертиза, изготвена от вещите лица инж. С. М. и инж. А. Д. в хода на досъдебното производство, са направени преди по делото да са били събрани всички възможни доказателства (визирайки допълнително приобщените в хода на съдебното следствие снимки от направения оглед на местопроизшествие, подробните показания на свидетелите по делото, обясненията на подсъдимия С. и данните от извършения експертен оглед на местопроизшествието). Следователно при преценката на различията в двете заключения следва да бъде съобразено, че разликите между първото заключение /на АТЕ/, изготвено в хода на досъдебното производство от вещите лица инж. С. К. М. и инж. А. П. Д., и заключението на КСМАТЕ, изготвено и прието в съдебното следствие, се дължат на различните по своя обем и съдържание доказателствени материали, анализирани от двете експертизи. В тази връзка следва да бъде отчетено, че изводите на комплексната експертиза се базират на разширено изследване, включващо освен наличните от ДП доказателствени материали и приобщените в съдебната фаза писмени доказателствени средства /протоколите от съдебните заседания/ и скрепените в тях гласни доказателства, както и фотоснимки на електронен носител /изготвени при огледа на

местопроизшествието на 29.10.2017 г./ и данни от извършени от самите вещи лица допълнителни огледи и измервания на двата процесни автомобила и на самото местопроизшествие. При извършеното от КСМАТЕ всеобхватно изследване е било възстановено точното местоположение на двата автомобила съгласно предоставените в дигитален формат снимки от огледа на местопроизшествието /проведен на 29.10.2017 г./, докато предходната АТЕ се е позовала само на разпечатка от снимките от този оглед, на която повече от половината информация липсва, и тъй като самите снимки са били в малък размер не е имало възможности за увеличаването им, а оттам и за допълнителното им детайлизиране чрез промяна на яркост, контраст и т.н. И доколкото последното е било сторено от петорната комплексна експертиза, това е дало възможност на същата достатъчно прецизно и аргументирано да посочи и обясни къде точно върху пътното платно се намират позиционирани двата автомобила след настъпилото ПТП. В крайна сметка фиксираното в експертизата положение на автомобилите обективно съответства на отразеното във фотоснимките, а това, предвид гореизложеното, е достатъчно основание да се счете, че представеното в КСМАТЕ тяхно разположение върху пътното платно след произшествието е напълно достоверно и отговарящо на действителността.

Отделно САС счита, че заключението на КСМАТЕ включително и относно точното място на удара по широчината на пътното платно, скоростта на движение на двата автомобила към момента на удара и конкретните причини за настъпването на ПТП е основано изключително на обективно съществуващи данни – на базата на всички обективни данни, сред които и следата от задиране в огледния протокол, деформациите по автомобилите, тяхното крайно местоположение след ПТП, мястото на отломките и др. относими. Освен това при отчитането на всички тези данни скоростите на двата автомобила и мястото на удара са определени комплексно, доколкото са взаимно свързани, което априори означава, че при определянето им не е изхождано само от отделни факти и обстоятелства, а са отчетени всички значими, и то в съвкупност и взаимовръзка. Което само по себе си дава гаранции за обоснованост на изводите. Следва да се подчертае също, че задачите на комплексната експертиза са били по-подробни и детайлни.

Предвид изложеното в предходните два абзаца въззивният съд намира, че обстоятелството относно момента на изготвянето на КСМАТЕ и в частност, че е направена три и повече години след ПТП, в какъвто смисъл е формулирано възражение на защитника, няма никакво отношение към обосноваността и правилността на експертните изводи. Важното в случая е каква достоверна информация, какви изходни данни, какви научни познания и методи са използвали експертите, както и какъв е обхвата /мащабността/ на изследванията, а не кога точно е извършена експертизата.

Към това следва да се добави, че комплексната експертиза изчерпателно и задълбочено е отговорила на всички поставени въпроси, отговорите са подробно и в достатъчна степен мотивирани и аргументирани, като са подкрепени и онагледени със съответни скици и фотоснимки. Експертните изводи са научно и фактически обосновани в съответствие със специалните познания на вещите лица в дадените области на науката, техниката и

медицината, като в тази връзка особено следва да бъде отчетено активното участие в изготвянето на експертизата на проф. К., наложил се в национален мащаб като водещ специалист в областта на изследването и разследването на пътно-транспортните произшествия. В случая не без значение е и фактът, че КСМАТЕ е изготвена от по-разширен състав експерти – пет на брой, в сравнение с първоначалната АТЕ, изготвена само от двама експерти, като в комплексната освен вещи лица в областта на техниката са участвали и две вещи лица, специалисти в съдебната медицина, което е допринесло за всеобхватното и по-задълбочено обследване на механизма на ПТП и неговите отделни детайли. Т.е., сам по себе си разширеният състав на комплексната експертиза и включването в нея и на специалисти по съдебна медицина е достатъчна предпоставка и гаранция за едно широкоспектърно и всеобхватно изследване на поставените въпроси чрез използване арсенала, познанието и научно-практическия потенциал на различни научни дисциплини, имащи пряко отношение към естеството на разглежданите въпроси – в случая в областта на техническите науки и в частност в специалността „автотехническа експертиза“, както и в областта на съдебната медицина. А всичко това се явява допълнителен, при това твърде сериозен фактор за научната убедителност на изложените аргументи и за достоверността и правдивостта на формираните изводи. Не на последно място, заключението на комплексната експертиза по същия авторитетен и убедителен начин е било защитено от вещите лица при разглеждането ѝ в хода на първоинстанционното съдебно следствие. Предвид всичко така изложено апелативният съд счита, че не са налице никакви фактори, водещи до компрометиране на обсъжданото заключение на КСМАТЕ, а оттам и до изключването му от доказателствената съвкупност за сметка на първоначалната АТЕ.

В случая е очевидно и разбираемо, че настоящият съдебен състав не разполага с необходимите специални научни знания и практики в областта на техниката, автотехническата експертиза и медицината, поради което би било нереално и несъобразено с изискванията на процесуалния закон да се очаква, че съдът като решаващ орган може да извърши самостоятелна, независима и компетентна преценка кои точно измежду застъпваните и поддържаните в двете експертизи методи на изследване и анализ са научно верни, правилни и доказани в практиката. Т.е., именно поради липсата на необходимите специални научни знания и капацитет съдът категорично не може да влезе в ролята на арбитър между застъпваните и поддържани противоположни научно-практически становища, теории и методи на изследване от страна на различните експертизи и на плоскостта на научните знания и практически умения от съответната област да определи кое експертно заключение е научнообоснованото и правилното. Ето защо преценката кое от експертните заключения ще се ползва с доверие от съда следва да бъде извършена не на плоскостта „кои от поддържаните теории и становища са правилните и верните“ от научно - практическа гледна точка, а на базата на други фактори, достъпни като обект на познание за преценката на съда, а именно – „обемът на използваната при изследването информация /изходните данни/“, „обхватът и мащабността на изследването и анализа“, „научната специалност и квалификацията на участвалите в експертизите вещи лица, респект. областите от техниката и медицината, в които е специалността на вещите лица“,

„аргументацията и мотивировката на използваните научни теории и методи на изследване“, „ефективността на използваните теории и методи“, „конкретният принос на вещите лица, специалисти в съответните области, в аргументирането и обосноваването на научните изводи“, както и „убедителността на изложените аргументи и на защитата на експертните становища“. Така, изхождайки от тези критерии за сравняване на представените по делото АТЕ и КСМАТЕ относно мястото на удара върху пътното платно, скоростта на движение на двете превозни средства и конкретната причина за настъпване ПТП въззивният съд прие напълно убедено и без никакво съмнение като достоверно, научно-практически обосновано и правилно експертното заключение на назначената и приета в първоинстанционното съдебно следствие КСМАТЕ. Като съответно по посочените въпроси не кредитира и не се доверява на заключението на АТЕ от досъдебното производство.

Предвид гореизложеното САС счита, че окръжният съд с пълно основание не е кредитирал и не се е позовал на заключението на първоначалната АТЕ от ДП в частта ѝ относно посочените в нея място на удара върху пътното платно, скоростта на движение на двата автомобила и съпричиняването на ПТП от страна на пострадалия П. С.. А относно останалата част от заключението на тази експертиза правилна е преценката на първия съд, че в тази му част същото следва да се ползва с доверие и да бъде кредитирано, доколкото напълно се потвърждава от данните по делото и от изводите на следващата комплексна експертиза.

Досежно вида на уврежданията на пострадалия, механизма на причиняването им и причините за настъпването на смъртта му въззивният съд основава своите фактически констатации на заключението на СМЕ на труп и на медицинската част от КСМАТЕ, и двете приети по делото.

В действителност по делото се установява, че в уводната част на СМЕ на труп /на л.70 в т.1 от ДП/ погрешно е изписано, че трупът на П. Д.С. е постъпил в КСМД на 24.07.2017 г. /което обективно е било невъзможно, поради факта, че смъртта му е настъпила едва на 29.10.2017 г./, но въззивният съд намира, че тази техническа грешка не дава никакво основание за изключване от доказателствената съвкупност на заключението на тази експертиза. От данните по делото и от повторния разпит на вещото лице д-р Т. във въззивното производство несъмнено се установява, че в случая очевидно се касае за техническа грешка, тъй като са налице категорични доказателства, че смъртта на П. С. е настъпила вечерта на 29.10.2017 г. и тъй като трупът му е изпратен с постановление за назначаване на експертиза от разследващия полицай на 29.10.2017 г., като е приет в Клиниката по съдебна медицина на същата дата и на тази дата е записан във входящия журнал на санитарите. В потвърждение на това е и фактът, че фишът на Спешна помощ, с който е установена смъртта /като работна диагноза в него е отразено „екзитус леталис– заварен“, е от дата 29.10.2017 г. Освен това след аутопсията вещото лице собственоръчно е изготвило писмо, с което е изпратена проба кръв за анализ, който е извършен на 30.10.2017 г., като този факт също показва, че се касае за техническа грешка, доколкото цялостната документация е от тази дата. Вещото лице Т. е изготвило и медицинското съобщение за

смърт, което е от същата дата – 30.10.2017 г. Според настоящия състав обсъжданата фактическа грешка относно датата на постъпването на трупа в КСМД по никакъв начин не се отразява на правилността и обосноваността на извършеното изследване и на изложените въз основа на него експертни изводи по съществото на поставените въпроси, като в този смисъл са и изявленията на вещото лице д-р Т. при повторния му разпит във въззивното производство, че изписаната грешна дата на постъпването на трупа в КСМД няма как да се отрази на същинското съдържание на експертизата, в която се описани обективните находки при външния оглед, при вътрешния оглед и изводите. Поради това сама по себе си грешката в датата на постъпването на трупа не компрометира съдържателната /изследователската/ и заключителната /изводната/ част на въпросната СМЕ. По тези съображения и като счете, че заключението на СМЕ на труп е пълно, ясно, обосновано и компетентно изготвено, както и че същото аргументирано и убедително е защитено с отговорите на вещото лице по време на разпитите му в първоинстанционното и въззивното съдебно следствие, САС също счита, че то следва да бъде кредитирано изцяло.

На възражението на подсъдимия, че в заключението на първата съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице В. Т. на 30 октомври 2017 г., невярно е посочено, че пострадалият П. Д.С. е бил на 57 години, макар реално тогава той да е бил на 58 години, по идентичен начин следва да се отговори, че това обстоятелство /на колко точно години е бил пострадалият/ няма и не може да има никакво отношение към съдържателната /изследователската/ и заключителната /изводната/ част на въпросната СМЕ, доколкото е очевидно, че отговорите на поставените на експертизата въпроси не са предполагали и изисквали изследването на възрастта на пострадалия, поради което не са били обусловени от това обстоятелство. В този смисъл е и изричното изявление на вещото лице Т., че дали пострадалият е бил на 57 години или на 58 години няма никакво отношение към заключението по същество и с нищо не би го променило.

Категорично неоснователни са и оплакванията на подсъдимия, че в случая може да се направи обосновано предположение, че доктор Т. е използвал електронен файл от предходна експертиза и че не е проявил достатъчно внимание при изготвяне на експертизата си от 30 октомври 2017 г. и че е възможно във файла да са останали и други твърдения от друга експертиза, които не са били верни за трупа на П. Д.С., както и че не е изключено доктор Т. да е пропуснал да включи в експертизата си описание на важни обстоятелства, касаещи трупа на П. Д.С.. На първо място, тези оплаквания се базират единствено на съмнения, догадки и предположения, които категорично не са обосновани, доколкото не са подкрепени от никакви конкретни данни и не са доказателствено обезпечени. Освен това от повторния разпит на вещото лице Т. пред въззивния съд се установява, че техническата грешка относно датата на постъпването на трупа е в уводната част /в т.нар. „шапка“/ на съдебномедицинската експертиза на труп, в която се сменя само датата, името на починалия и на разследващия, който я е възложил, като след това вече се описват обективните находки при външния оглед, при вътрешния оглед и изводите. В тази връзка вещото лице е категорично, че няма как да се сбърка, тъй като не се пише върху друг текст, а просто се

взима само уводната част /„шапката“/ и оттам нататък вече следват описателната част и изводите.

Основавайки се на споделените изводи от доказателствения анализ на СОС, както и на собствения прочит и анализ на приобщените показания на св. Д. Ц., въззивният съд счита за недостоверни и неотговарящи на обективната действителност показанията на този свидетел, дадени в първоинстанционното и във въззивното съдебно следствие, в частите им, в които сочи, че преди извършването на огледа разследващият орган не е обяснил на него лично и на другото поемно лице /С. С./ какво трябва да правят при това следствено действие; че не им е обяснил какво трябва да гледат, че никой нищо не им е показвал и в частност на него и че не е чул да им, респ. да му се обяснява какво е написано в протокола; че когато са се подписвали /заедно със св. С. С./ в качеството им на поемни лица на протокола за оглед последният не е бил попълнен и страниците са били празни, т.е. че са се подписвали на празен протокол, респ. че самият той се е подписвал върху празен и непопълнен протокол.

Така, в показанията си на л.101 от първоинст. дело св. Д. Ц. заявява, че не са им обяснявали какво трябва да правят и че не са им казвали, че трябва да гледат и да се разхождат на местопроизшествието.

Относно последното /да се разхождат на местопроизшествието/ няма никакво съмнение, че поемните лица не само, че нямат такова право или задължение /по аргумент от чл. 137 от НПК/, а дори напротив – предвид разпоредбите на чл. 155 ал.2 и чл. 156 ал.3 от НПК даже са длъжни да не се разхождат на местопроизшествието, за да не се заличат следи и за да не се получат размествания. В този смисъл е и изричното изявление на св. Ц., че не са им давали да се разхождат и че когато е започнал огледът не са давали да се ходи кой където си иска, което без никакво съмнение е правилният подход на разследващия орган. Поради това напълно некоректен се явява поставеният от защитника въпрос на св. Ц. дали по време на огледа някой му е показвал парчета и следи. Очевидно е, че за да не се заличат следи и за да не се получат размествания е недопустимо разследващият орган да разпорежда на поемните лица да се движат из обследвания район на огледа и да им показва открити предмети и следи, тъй като не съществува нито процесуално задължение, нито процесуален способ по време на огледа на поемните лица да бъдат показвани непосредствено и от близко разстояние намерените следи и предмети, които трябва да бъдат описани и фиксирани. По изложените причини е нереално да се очаква и поемните лица да слушат и да чуват диктуваните за протокола данни, в каквата насока са били задавани въпроси на св. Ц.. В тази връзка следва да се отбележи, че не съществува процесуално задължение за разследващия орган да уведомява и информира поемните лица за това, което диктува и/или записва в протокола. Още повече, че това би предполагало поемните лица да се движат в непосредствена близост до разследващия орган в района на огледа. Но доколкото такова едно поведение на извършващия огледа и на участниците в него крие сериозен риск от заличаване на следи и размествания на предмети и вещи, същото се явява в противоречие с изискването и задължението да не се заличават следи и да не се допускат размествания. Поради това неуведомяването и неинформирането в реално време на поемните лица за

фактите и обстоятелствата, които се диктуват за протокола и вписват в него, категорично не води до опорочаване на извършеното действие по разследването.

В показанията си /на л.104 от първоинст. дело/ св. Ц. заявява, че след като са им поискали личните карти им е било обяснено, че разследващата група ще дойде да си свърши работата и че ще има измервания, и ще има снимки, и че де факто те се явяват като свидетели, че групата е дошла и са снимали и работили, както и че накратко тяхната задача е била, че са видели хората, които работят на местопроизшествието. А в показанията си на л. 108 от първоинст. дело свидетелят заявява, че им е било казано, че са поемни лица на групата. В същата насока са и показанията му пред въззивния съд - „Участвах като поемно лице при извършения оглед на мястото на произшествието“ /л. 49 от ВНОХД 1019/2021 г./. Тези показания на св. Ц. несъмнено установяват, че в действителност на него много добре му е било обяснено в какво точно качество ще участва при извършването на огледа, а именно – в качеството на поемно лице, както и в какво ще се изразява неговата функция – да присъства по време на извършването на това следствено действие, като от изявленията му недвусмислено личи, че той е разбирал и осъзнавал всичко това. В този смисъл са и показанията на другото поемно лице – св. С. С., който също ясно и недвусмислено заявява, че след като първо са ги попитали дали искат да бъдат свидетели и да се подпишат, те се съгласили, след което им снели личните данни и им казали, че ще бъдат свидетели и че трябва да дойдат да гледат /л. 123 и л. 125 от първоинст. дело/.

Единствените предвидени от процесуалния закон задължения на поемните лица са да се явят, след като бъдат поканени, и да останат на разположение, докато са необходими. В показанията си св. Ц. недвусмислено и категорично заявява, че заедно с другото поемно лице са присъствали, докато полицейските служители са правили измервания и са снимали с фотоапарат; че тъй като са били в близост до полицейските служители и мястото е било добре осветено от прожекторите на пожарната, се е виждало какво се прави и какво вършат; че са били на разстояние не повече от 3 метра и са гледали; че са се виждали и двата автомобила; че е видял добре автомобилите, течностите и частите под и около тях; че е видял фиксираното на снимките от фотоалбума към огледния протокол на л. 30 и 31 в т.1 от ДП /касаещи общия план на местопроизшествието, разположението на двата автомобила на местопроизшествието и състоянието им/ и че от много близо е видял нещата, които са заснети на снимките във фотоалбума към протокола за оглед на л.л. 33, 34 и 35 в т.1 от ДП; че докато всичко не е приключило, са стояли отвън; че са стояли около 2 часа и че са си тръгнали едва, когато са свършили да снимат и да пишат. В същия смисъл са и показанията му пред въззивния съд - „Хората си снимаха, работиха си“ /л. 49 от ВНОХД 1019/2021 г./, „Ние останахме до края. Бяхме пред пожарната и стояхме и ги гледахме“ /л.53 от ВНОХД № 1019/2021 г./. От своя страна в показанията си поемното лице С. С. заявява, че по време на огледа мястото е било доста добре осветено от прожекторите на пожарната и че се е виждало много хубаво; че са стояли до пожарната и малко са се местили, за да гледат; че разследващият полицай и полицейските служители са снимали /с фотоапарат/ и са мерили /с ролетка/ по платното, като са си гледали и постоянно са си пишели; че той самият е гледал и

наблюдавал какво правят; че двамата с другото поемно лице са гледали /л.131 от първоинст. дело/; че са им казвали какво правят и какво пишат /л.130 от първоинст. дело/; че всичко това е продължило доста време – може би три часа, респ. най-малко два и половина-три часа и че са стояли там, докато не са им казали да си отиват /л.130 от първоинст. дело/.

Изхождайки от тези показания на поемните лица, САС намира за неверни фактическите твърдения на защитника, че по време на огледа поемното лице С. не е имал добра видимост какво са правили полицейските служители и че не е наблюдавал техните действия.

Цитираните по-горе показания на поемните лица категорично опровергават и твърденията на защитника адвокат Н., че в протокола от 29.10.2019 г. пред СОС и впоследствие от 29.11.2021 г. пред въззивния състав поемното лице Ц. е заявило, че нищо не е наблюдавал и че дори си е тръгнал преди края на процесуално-следственото действие. Тези твърдения на защитника се основават на изопачена и некоректна интерпретация на показанията на св. Ц., доколкото същият при разпитите си и пред СОС, и пред САС въобще не е заявявал по време на огледа нищо да не е наблюдавал и да си е тръгнал преди края на процесуално-следственото действие, дори напротив – подробно е разказал какво са наблюдавали и какво е видял, както и че са останали до края на огледа. Изопачено и невярно се интерпретират от защитника и показанията на полицейския служител К. от разпита му пред СОС на 14.01.2020 г., че поемните лица са били в автомобила поради лошите метеорологични условия. В тази връзка следва да се отбележи, че точните думи на К. са "...осигурихме поемни лица, които чакаха в колите, предвид времето от денонощието и метеорологичните условия навън.". Във въпросните показания К. въобще не твърди поемните лица да са стояли в колите по време на извършването на огледа, а твърди, че след като са осигурили поемните лица същите са чакали в колите. На зададения му в тази насока уточняващ въпрос /какво означава, че поемните лица са стояли в колите/ К. е отговорил, че от колите са извикали хората да помагат и да окажат съдействие, като веднага след това е допълнил „иначе поемните лица присъстваха на огледа“ /л.л. 166-167 от първоинст. дело/. От тези показания на К. се налага извода, че споменатото от него чакане в колите очевидно се отнася за времето, предхождащо извършването на огледа. По тези съображения САС оценява като напълно невярна трактовката на адвокат Н., че цитираните показания на св. К. косвено доказвали тезата на защитата, че поемните лица не са наблюдавали извършваните действия при огледа.

Твърдението на подсъдимия, че на нито една от предоставените дигитални снимки не се виждат поемните лица, макар и по съществото си да е вярно, не може да има меродавно и решаващо значение за доказването и установяването на факта на присъствието, респ. неприсъствието на поемните лица на местопроизшествието по време на огледа. И това е така, защото изготвянето на фотоснимки при/от огледа няма за цел да фиксира и доказва присъствието на поемните лица, а да фиксира и съхрани визуална информация за обстановката на местопроизшествието и за разкритите и изследвани вещи, предмети, следи и други данни, които биха имали значение за изясняване на обстоятелствата по делото.

Категорично несъответстващо на данните по делото и в частност на показанията на самия

св. Ц. е и твърдението на защитника, че този свидетел не е разбрал нуждата и необходимостта да бъде там /на огледа/ и да бъде гарант за съответните процесуално-следствени действия. Както бе посочено по-горе, самият Ц. е заявил в разпита си пред СОС, че след като са им поискали личните карти им е обяснено, че разследващата група ще дойде да си свърши работата, и че ще има измервания, и ще има снимки, и че де факто те се явяват като свидетели, че групата е дошла и са снимали и работили, както и че тяхната задача е била, че са видели хората, които работят на местопроизшествието. Ненужно и безцелно е да се изисква от разследващите органи да разясняват на свидетелите същността на института на поемните лица и в частност целесъобразността на участието на поемни лица при извършването на действията по разследването, т.е. защо е предвидено и необходимо тяхното присъствие. А още по-нереално е да се изисква от самите поемни лица в разпита им като свидетели да демонстрират и да доказват познанията си за същността на института на поемните лица и целите, които обслужва. Такива изисквания категорично не се поставят и от процесуалния закон.

И макар поемните лица да не са натоварени с изрично процесуално задължение да гледат непрекъснато и непрестанно извършваните фактически действия, включени в съдържанието на огледа, то в случая предвид заявеното от свидетелите Д. Ц. и С. С. следва, че и двамата като поемни лица неизменно са наблюдавали, съобразно собствените си възможности, извършването на действията, в които на практика се е обективирал огледът на местопроизшествието. Предвид гореизложеното и основавайки се на показанията на свидетелите Ц. и С., въззивният съд намира за безспорно установено, че те като поемни лица са присъствали от самото начало до края на извършените действия по огледа на местопроизшествието и по този начин са изпълнили процесуалното си задължение по чл. 137 ал.3 от НПК, а с това е изпълнено и императивното изискване на чл. 156 ал.1 от НПК огледът да бъде извършен в присъствието на две поемни лица. В тази връзка като прецени показанията на св. С. от съдебната фаза /л. 123 и л.124 от първоинст. дело/ апелативният съд счита, че обсъжданото по делото кратко отсъствие на този свидетел от местопроизшествието касае времето преди началото на огледа, доколкото изложената от самия свидетел хронология на неговите действия еднозначно сочи, че когато първоначално е бил заведен на местопроизшествието и е видял починалия си съсед П. С., е изпаднал в емоционален шок; че това наложило да се върне до дома си, където му била поставена инжекция и пил лекарства; че след това се върнал отново на местопроизшествието и че едва тогава /при второто му идване на местопроизшествието/ са го попитали дали иска да бъде свидетел и поемно лице при огледа, като чак след заявеното от него съгласие е започнало следственото действие, на което той е присъствал през цялото време на провеждането му. По повод обсъжданото обстоятелство /дали е напуснал местопроизшествието по времетраенето на огледа/ следва да се отчете изопачената интерпретация на дадените в тази връзка показания на св. С. от страна на защитника, който на л. 124 от първоинст. дело, формулирайки поредния си въпрос, е приписал на св. С. твърдения, които последният не е заявявал – че докато е бил там на място е бил за лекарства. На този некоректен и подвеждащ въпрос св. С. ясно и непоколебимо е отговорил, че такова нещо не е казвал, като отново е

заявил, че тогава са го върнали до селото с кола. Предвид така изложеното относно факта, че временното отсъствие на св. С. от местопроизшествието се е случило преди започването на огледа и преди изобщо да бъде поканен за поемно лице, и че по време на самия оглед не се е връщал до дома си, а през цялото време е бил на мястото на извършване на огледа, напълно несъстоятелно и доказателствено необезпечено се явява твърдението на защитника адв. Н. в съдебните прения пред САС, че по време на огледа С. С. си е ходил до селото, за да си вземе лекарства и след това се е върнал.

Невярна е и предложената от защитника адвокат Н. интерпретация на показанията на св. С., че същият бил казвал, че целият ден е употребявал алкохол заедно с пострадалия. Заявеното в тази връзка от С. е, че някъде по обяд около и след 13.00 часа и преди 15.00 часа, докато са били в гората двамата заедно с пострадалия П. С., са изпили общо ракия в количество по-малко от 500 мл., след което пеша са се върнали в селото, като по делото липсват данни след това С. отново да е употребявал алкохол. Отделен е въпросът, че самото действие по разследването е проведено късно вечерта – след 22.00 часа, когато вече е било изминало значително време от приема на алкохол от страна на св. С.. А обстоятелството, че е бил в шок от загубата на своя съсед и близък приятел, което С. заявява в показанията си, съвсем не означава, че е бил неадекватен и негоден да участва като поемно лице. В процесуалния закон няма специфични изисквания за психо-физическото състояние на поемните лица и след като разследващият орган на място е преценил, че общото външно видимо психо-физическо състояние на С. не се явява пречка за участието му като поемно лице и след като самият С. не се е оплакал от никакви емоционални и други смущения и неразположения, които биха го възпрепятствали да присъства на огледа, въззивният съд не вижда основания, поради които да не се довери на тази преценка на разследващия. Още повече, че никой друг от присъстващите на мястото на огледа, вкл. и поемното лице Д. Ц. не твърдят и не сочат св. С. да е имал никакви сериозни затруднения в психо-физическото си състояние, които да са му пречели да присъства на огледа като поемно лице и да наблюдава извършваните действия. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че в качеството си на поемно лице С. е следвало само да наблюдава действията на разследващите и на техническите лица при огледа, а не сам да измерва или да извършва никакви прецизни действия и манипулации, които да поставят твърде високи /завишени/ изисквания спрямо неговото психо-физическо състояние. С оглед на това не може да се приеме за основателен упрекът на защитата, че С. не е бил адекватен да изпълнява функцията на поемно лице.

В действителност нито един от свидетелите Ц. и С. не споменава и не заявява изрично разследващият орган да им е разяснявал правата и задълженията на поемни лица преди започването на самия оглед. Но във връзка с това обстоятелство следва да се отбележи, че на задаваният от страна на защитника и на двамата свидетели идентичен въпрос дали са им разяснявани правата и задълженията на поемни лица /л.100 и л. 125 от първоинст. дело/ и двамата не са отговорили конкретно дали са им били разяснявани права и задължения като поемни лица, а в отговор на този въпрос и двамата директно са посочили какво са им били обяснили, че трябва да правят и в какво ще се изразява тяхното присъствие и участие. При

тези отговори на свидетелите е очевидно, че тяхното разбиране за „разяснени права и задължения“ се изразява в това дали им е било обяснено в какво точно ще се изразява участието им, респ. какво ще следва да правят – че ще трябва да присъстват, да гледат и да подпишат, като на практика в отговорите си за заявили, че им е било обяснено какво точно ще правят и в какво ще се изразява участието им и функцията им. И след като не са заявили изрично, че не са им били разяснявани права и задължения и при условие, че са дали утвърдителни отговори, че е било доведено до знанието им в какво точно качество ще участват /като поемни лица и като свидетели на извършването от оперативната група/, е напълно недопустимо да се презумира и на основата на недоказани предположения да се приема, че не са им били разяснени правата на поемни лица. Затова въз основа на цитираните изявления на свидетелите и изобщо на всичко разказано от тях във връзка с участието им в огледа за настоящия състав не възниква никакво съмнение, че правата и задълженията им като поемни лица действително са им били разяснени в необходимата степен от полицейските служители и че те са били напълно наясно с възможностите и отговорностите, които са имали като поемни лица.

Въззивният съд категорично не приема за достоверни и отговарящи на обективната действителност дадените от свидетеля Ц. показания при разпитите му пред първоинстанционния и въззивния съд, че собствено той лично, респективно че и двамата със св. С. са се подписали на празни листа /на празна бланка/ на протокола за оглед без нанесено /попълнено/ в него съдържание и че не са се подписвали на попълнен протокол.

В показанията си на л. 105 от първоинст. дело в отговор на въпрос „Кога отидохте да се подпишете, като дойдохте или непосредствено преди да си тръгнете вече?“ св. Д. Ц. ясно и недвусмислено е заявил „Преди да си тръгнем се подписахме.“ И този негов отговор формално не влиза в противоречие с предходните му изявления, че когато първоначално са влезли в полицейския автомобил да им бъде снета самоличността протоколът е бил празен и той се е подписал на празни листа. На всички първоначално задавани му въпроси във връзка със състоянието на протокола, когато го е подписвал вътре в автомобила /л.102 от първ. дело/, св. Ц. е отговарял предимно с „да“ и „не“, като е очевидно, че дългата поредица от еднотипни по съдържание въпроси не са били достатъчно ясни и са довели свидетеля до объркване за какви точно обстоятелства се искат от него сведения, поради което и от получените отговори не става съвсем ясно коя точно част от протокола е подписвал свидетелят, докато е бил в полицейския автомобил – дали само първата страница, където са били вписани данните им, или всички страници на протокола. Освен това и поради едносричните отговори на св. Ц. на л. 102 от първоинст. дело от същите не става ясно какво точно твърди - дали твърди, че се е подписвал на всичките страници на протокола, когато той все още не е бил попълнен изцяло, или че се е подписвал само на първата страница, където са били снети данните им. В тази връзка на практика в показанията си пред окръжния съд той никъде не е обективирал собствено изявление в смисъл, че се е подписвал на страниците, следващи заглавната, когато те все още не са били попълнени и когато тепърва е предстояло извършването на огледа. Предвид така изложеното и доколкото след

многократно задаваните му едни и същи въпроси относно подписването на протокола обобщаващо на л.108 от първоинст. дело св. Ц. /погрешка изписан като Й./ в крайна сметка е заявил „...празен го подписахме, само отпред ни бяха личните данни написали, подписахме се и после накрая се подписахме пак“ за въззивния съд не възниква никакво съмнение в поредността на настъпилите факти досежно изготвянето и подписването на огледния протокол, а именно - че след като първоначално, когато са им снемали данните в полицейския автомобил, са се подписали само на първата страница след изписването на личните им данни, впоследствие на края, след приключването на огледа и попълването на протокола, те са се подписали отново на съответните за това места. В този именно смисъл са и прочетените в хода на въззивното съдебно следствие показания на св. Ц. от досъдебното производство /на л.61-62 в т 1/, в които той ясно и недвусмислено е заявил, че след като един от цивилните полицаи, който е писал през цялото време, когато свършил да пише им обяснил, че е написал протокола за оглед на местопроизшествие, на който той заедно със св. С. трябвало да се подпишат като поемни лица и че след това и двамата със С. С. се подписали на всяка една от страниците, като на някои от тях и в горната и в долната част. В същия смисъл САС цени и показанията на свидетеля С., който, макар да няма съхранен спомен дали се е запознал със съдържанието на протокола, никога и никъде в показанията си не съобщава да се е подписвал върху празни непопълнени листове на протокола за оглед.

По повод достоверността на прочетените показания на св. Д. Ц. от ДП /по протокола за разпит от 26.10.2108 г./ относно обсъжданото обстоятелство САС намира за необходимо да отбележи и следното: След като във въззивното следствие са прочетени тези показания на св. Ц. от ДП същият е изразил становище, че така прочетеното му не е вярно, респ. че не е било записано вярно от разследващия, без обаче да сочи и да обяснява на какво се дължи това противоречие между показанията му от ДП и дадените в частност пред въззивния съд, в които твърди, че както той лично, така и другото поемно лице са се подписали на празен протокол за оглед. Във връзка с прочетения протокол за разпита му на ДП в показанията си пред въззивния съд св. Ц. заявява, че протоколът за разпита му на ДП е бил написан на компютър, при което той е разказвал, а разпитващият полицай е записвал на компютър, след което последният му е прочел записаното и му е дал да подпише протокола. Същевременно при повторния си разпит пред САС св. Ц. не твърди да е изразявал някакво несъгласие със записаното при разпита му на ДП и в частност да не е бил съгласен със записаното от разпитващия относно подписването на огледния протокол след изготвянето му, като такова несъгласие не е обективизирано от него и върху самия протокол за разпит. При това положение, след като Д. Ц. ясно заявява, че в протокола за разпита му от ДП разследващият е записал разказаното от него, което впоследствие му е било прочетено и под което той се е подписал; след като не е изразил несъгласие с така записаното в протокола за разпит и след като в крайна сметка не сочи никаква конкретна причина, на която да се дължи това противоречие между показанията му от ДП и от съдебната фаза /в частност от въззивната инстанция/ относно момента на полагането на подписите на протокола за оглед, настоящият състав счита, че прочетените му показания от ДП не са компрометирани и опорочени и се явяват напълно достоверни. Поради това САС не намира никакво основание за игнориране,

отхвърляне и некредитиране на тези му показания. В подкрепа на този извод е и фактът, че от всички дадени от св. Ц. показания в настоящото наказателно производство тези от ДП се явяват първите във времето /дадени са на 26.10.2018 г./ и в сравнение с останалите във времево отношение отстоят най-близо до възпроизвежданите събития, поради което е логично да се приеме, че именно тези показания се основават на най-пресните и ярки спомени на свидетеля за случилото се при извършването на огледа на местопроезшествието.

Анализирайки дадените от св. Ц. показания пред въззивната инстанция, настоящият състав намира за необходимо да обърне внимание и на следните обстоятелства, които имат отношение към оценката достоверността на тези му показания: В сравнение и за разлика от поведението му при разпита пред окръжния съд, когато въпреки многобройните задавани му въпроси отговорите му са били едносрични, не съвсем ясни относно хронологията на събитията при участието му като поемно лице, колебливи при интерпретирането на факта кога точно са се подписали на протокола и дали е бил попълнен при полагането на подписите им, но в крайна сметка обобщаващи, че накрая са се подписали пак, то при разпита му пред въззивния съд на отново поставения му въпрос за състоянието на протокола за оглед при подписването му от поемните лица св. Ц. вече напълно уверено, съвсем категорично, без никакво съмнение и колебание и противно на твърденията му от разпита пред СОС, че „преди да си тръгнем се подписахме“ /л.105/ и че „...подписахме се и после накрая пак се подписахме“ /л.108/, заявява, че и той, и другото поемно лице са се подписали на празни листа на огледния протокол. От това поведение и от тези отговори на св. Ц. се налага изводът, че при повторния му разпит във въззивното производство той в твърде значителна степен /достигаща до степен на сигурност/ е избистрил възприятията и спомените си относно състоянието на протокола към момента на подписването му от поемните лица в сравнение с възприятията и спомените си, споделени от него при разпита му пред окръжния съд, макар от тогава до разпита му пред САС да са изминали повече от две години /разпитът пред СОС е бил на 29.10.2019 г., а разпитът пред САС е бил на 29.11.2021 г./. Така, противно на всякаква житейска и научна логика за протичането на когнитивните процеси във връзка със запомнянето и възпроизвеждането на спомените /яркостта и състоянието на спомените/ за отминали събития при св. Д. Ц. се наблюдава когнитивен процес, при който с изтичането на значителен период от време спомените му вместо да избледняват се възвръщат и стават все по-ярки, уверени и убедителни. Същевременно на фона на тези „възстановени“ и „активирани“ спомени за това, че е подписал празен протокол за оглед и преди той да бъде попълнен, св. Ц. заявява пред въззивния съд /л.53 от ВНОХД 1019/2021 г./, че някои от нещата вече не си ги спомня, тъй като било отдавна. Това изявление на св.Ц., преценено във връзка с проявената от него известна колебливост в показанията му пред СОС и с впоследствие проявената от него категоричност в показанията му пред САС, навежда на извод за очевидна избирателност при възпроизвеждането на спомените му.

Отчитайки гореописаното поведение на св. Ц. по време на разпитите му в съдебната фаза на процеса и в частност начина му на отговаряне и съдържанието на отговорите му, въззивният

съд намира за категорично неверни и несъответстващи на действителното положение твърденията на защитника, че в показанията на св. Д. Ц. нямало никаква колебливост, а че същият абсолютно по собствена инициатива е заявил изрично пред два съдебни състава, че не е присъствал и че не е подписвал огледния протокол след изготвянето му и попълването му.

Напълно нелогично се явява и твърдението на св. Ц., с което той обяснява мотивите за използвания от разследващия орган спрямо поемните лица подход първо да подпишат протокола за оглед, а след това да се извършва и самото следствено действие. В тази насока в показанията си пред САС Ц. заявява, че това е било сторено от разследващите, за да не ги бавят и за да не стоят на студено. Въпреки това обаче от показанията на самия Ц. е видно, че както той, така и другото поемно лице са стояли на местопроизшествието, и то откън, а не в автомобил, през цялото време до приключването на огледа. Т.е., след твърдяното от Ц. „подписване на огледния протокол още преди извършването му“ поемните лица категорично не са си тръгнали, а неизменно са присъствали по време на извършването на огледа. Следователно няма никаква логика поемните лица предварително да подписват протокола за оглед /преди самото му извършване/, за да не бъдат бавени от разследващите и за да не стоят на студено, но въпреки това да са стояли на местопроизшествието през цялото време в продължение на 2-3 часа и да са наблюдавали акуратно всичко извършвано в рамките на това следствено действие.

В подкрепа на решаващия извод на САС, че протоколът за оглед не е подписан от поемните лица като празна бланка преди извършването на самото действие по разследването и преди да е изготвен напълно, се явяват и показанията на разпитаната във въззивното производство свидетелка Б. Г., в които заявява, че протоколът за оглед на местопроизшествие е написан на място; че всичко е попълнено на място; че не е възможно да не е попълнено всичко по протокола, а после да се допълва, при което разследващият полицаи да взема само подписи от някое от лицата и после да попълва липсващите данни. Тази свидетелка е категорична, че всичко се попълва коректно в присъствието на поемни лица и на всички присъстващи, след което всички се подписват в протокола и че самата тя се е подписала накрая - след като е свършил огледа. Категорична е също, че подписите върху протокола за оглед се поставят след като се състави и тогава се подписват всички; че не е възможно отнапред да се подпише, а после да се попълва; че трайната практика е на място всичко да се прави и след като свърши самият оглед да се попълва всичко и тогава да се подписват с поемните лица.

Отделно от това въззивният съд счита, че на фона на гореизложеното застъпваната и поддържана от защитата теза, че поемните лица са се подписали върху празен протокол за оглед преди извършването на самото следствено действие, се явява и напълно нелогична от гледна точка на обстоятелството, че преди започването на действието разследващият не би могъл да знае и да предполага в какъв точно обем и на колко страници ще бъде обективиран протокола, в който ще бъде отразен предстоящият оглед, за да изисква поемните лица да се подписват предварително върху него. В случая използваната бланка за огледния протокол е била 5 страници, но е било напълно възможно да се прибегне да попълването на

допълнителни страници /както на практика често се случва/, поради което се явява напълно нелогично и безсмислено разследващият орган предварително да осигурява подписите на поемните лица, респ. да изисква от тях предварителното им полагане.

В заключение, преценявайки показанията на поемните лица Д. Ц. и С. С. и на св. Б. Г., САС приема за безспорно установено, че действието по разследването оглед на местопроизшествие е било извършено в присъствието именно на двете поемни лица, което обстоятелство напълно се потвърждава и от съдържанието на изготвения протокол за това действие по разследването. Въззивният съд счита, че свидетелите-поемни лица добросъвестно и съобразно съхранените си спомени са заявили какво се е случило, какво са възприели на местопроизшествието и какви действия са били извършвани от разследващия орган, като предвид самото естество на извършваните действия /рутинни фактически действия, неотличаващи се с някаква запомняща се специфичност, каквито са измерването и снимането/ е напълно логично те да не си спомнят с подробности и в детайли всичко извършено в неговата последователност и съдържателност /съдържание/. С оглед на това показанията на разпитаните по делото поемни лица категорично не могат да се тълкуват и интерпретират в смисъл, че те не са присъствали на цялостното действие по разследването и че при съответното действие не са били открити и впоследствие закрепени в протокола описаните в него следи и вещи, поради което техните показания не могат да повлияят в негативен аспект нито на валидността на извършеното действие по разследването, нито на годността на изготвения протокол да установява факта на откриването и точното фиксиране на намерените на местопроизшествието следи и вещи. Безспорно показанията на поемните лица в случая са пречупени през субективните им възприятия и преценки за наблюдаваното от тях, като същевременно са детерминирани и предопределени и от факта на емоционалното им състояние, породено от смъртта на техния съсед /св. С. сам заявява, че се е намирал в емоционален шок поради обстоятелството, че добре е познавал пострадалия П. С. и малко преди случилото се дори е бил заедно с него/. В крайна сметка законосъобразността и валидността на действията по разследването и на резултатите от тях не следва и не трябва да зависят от интелектуалните възможности, емоционалното състояние, волята и спомените, респ. от когнитивните възможности /от способностите за запомняне и възпроизвеждане/ на присъствалите при извършването на действието поемни лица, тъй като в противен случай тези действия, тяхната валидност и доказателствена годност винаги биха били поставяни в пряка зависимост от интелекта, емоционалното състояние, способностите за запомняне и възпроизвеждане, добрата воля и добросъвестността на поемните лица. В тази връзка неслучайно процесуалният закон /в чл. 137 ал.4 от НПК/ е предвидил един немалък обем права на поемните лица, гарантиращи тъкмо законосъобразното извършване на действието по разследването. И след като поемните лица веднъж вече са се съгласили да присъстват на действието и не са обърнали достатъчно внимание и загриженост за правата и задълженията си, респ. не са направили изрични бележки и възражения за допуснати непълноти и закононарушения при извършването на действието и след като не са поискали поправки, изменения и допълнения в подписания от тях протокол, то логично следва извода, че при извършването на

съответното действие по разследването не са били допуснати никакви непълноти и закононарушения.

Напълно неоснователно е възражението на подсъдимия относно мястото на полагане на подписите на поемните лица в протокола за оглед на местопроизшествието и в частност, че подписите на поемните лица на последната страница на протокола са далеч от края на текста и че няма зачеркване със „Z“ на празните полета и че могат да се допишат още много доказателства, които биха могли да бъдат иззети. Запознавайки се внимателно със съдържанието на огледния протокол, САС констатира, че подписите на поемните лица са полагани на съответните места в горната и долната част на първите 4 листа и че на последния 5 лист подписите също са положени на съответните места, като на този последен лист не е имало изписан никакъв текст, отразяващ по същество извършеното действие по разследването. САС счита, че при този начин на полагане на подписите на поемните лица върху огледния протокол не е допуснато никакво нарушение на процесуалните правила. А що се касае до това дали протоколът реално е допълван след изготвянето му самият подсъдим не прави такова оплакване, а и липсват каквито и да са данни в тази насока. Затова изразените от подсъдимия опА.ия, че могат да се допишат още много доказателства, които биха могли да бъдат иззети, са напълно хипотетични и лишени от всякакво основание. На лист 4 от протокола в частта относно иззетите веществени доказателства изрично е посочено, че не са били иззети други веществени доказателства освен посочените в обстоятелствената част на протокола. И макар действително след този текст да има известно непълнено празно място и подписите на поемните лица да не са положени непосредствено след изписването му, то предвид съдържанието на този текст и обстоятелството, че относно иззетите веществени доказателства препраща към предходно изписаното съдържание, е очевидно, че в тази част протоколът не е допълван с описването на други иззети веществени доказателства.

По повод оплакването на подсъдимия, че в протоколите за разпитите на поемните лица в хода на досъдебното производство се забелязвали идентични изречения с идентични печатни грешки в тях въззивният съд намира следното: В действителност в протоколите за разпит на поемните лица на ДП са налице идентични изречения досежно обстоятелствата, че по време на огледа полицаите са снимали и мерили, а те са гледали, и че предявеният им протокол за оглед е именно протоколът, на който са се подписали. Но доколкото при разпита на двете поемни лица в съдебната фаза на производството те категорично са потвърдили тези обстоятелства, а именно – че през цялото време при извършването на огледа са наблюдавали действията на полицаите, вкл. и когато са снимали и мерили, както и че са се подписали именно на изготвения по време на огледа протокол, се налага извода, че въпросните изявления на поемните лица в протоколите за разпитите им от ДП не са недостоверни. Обстоятелството, че поемните лица са подписали тъкмо изготвения и приложен по делото протокол за оглед, безспорно се установява и от потвърдената от същите автентичност на положените от тях подписи при предявяването им на протокола за оглед на местопроизшествие в съдебната фаза. А що се касае до посочената в протоколите за

разпит на поемните лица от ДП дата на протокола за оглед на местопроизшествие – „29.10.018 год.“, то е очевидно, че се касае за техническа грешка, доколкото е безспорно, че подписаният от поемните лица протокол за оглед е от 29.10.2017 г.

Във връзка с така изложеното досежно показанията на поемните лица и данните, че огледът на местопроизшествието е извършен от компетентен орган и съобразно процесуалните норми - по предвидените в НПК ред и начин и без да са били допуснати нарушения на регламентиращите го правила - апелативният съд намира, че приложеният по делото протокол за оглед на местопроизшествие се явява годно доказателствено средство, а установените и фиксирани в него данни /следи и предмети – автомобилите и отломките от тях/ са годна част от доказателствената съвкупност и въз основа на тях могат да бъдат обосновани фактически и експертни изводи, респ. да бъдат използвани при постановяването на съдебния акт по същество.

За настоящия състав не съществува и никакво съмнение, че приложеният към протокола за оглед албум с фотоснимки от това следствено действие отразява именно обстановката от процесното местопроизшествие и разположението на процесните автомобили на това място след сблъсъка им и установяването им в покой. В самия протокол на л.4 е отбелязано, че при огледа са направени фотоснимки. От показанията на участвалия при огледа технически помощник Б. Г., разпитана като свидетел във въззивното производство, безспорно се установява, че същата е присъствала на огледа; че тя е изготвила снимките от фотоалбума, респ. фотоалбума; както и че се е подписала накрая, след като е свършил огледа, на последната страница на протокола, като в съдебно заседание потвърждава подписа си. Освен това в показанията си св. Г. недвусмислено и категорично заявява, че когато е правила снимките на местопроизшествието, ситуацията е била точно такава, каквато е била установена, и че такава се заснема; че макар на снимките от фотоалбума да не са отпечатани дата и час няма как да е заснето друго произшествие от друга дата; че приложените снимки са именно от това произшествие и че няма как да са от друго произшествие.

Освен това след като при разпита на св. Д. Ц. във въззивното производство му е предявен фотоалбума към огледния протокол същият категорично е заявил, че този фотоалбум абсолютно отразява обстановката, която е била на местопроизшествието и която е възприел, докато е бил на мястото /л.54 от ВНОХД 1019/2021 г./. В този смисъл са и показанията му пред СОС, в които след предявяване на снимките от фотоалбума той изрично заявява, че е видял всичко заснето на снимките на л. 30, 31, 32, 33, 34 и 35 в т.1 от ДП с изключение на снимки 17 и 18 на л.32 /заснетото на последните две е разбираемо и логично да не е видял, доколкото то касае вътрешността /купето/ на л.а. Тойота и е очевидно, че поемното лице не е имало възможност да влиза в автомобила и да наблюдава отблизо/.

Предвид горесцитираните показания на свидетелите Г. и Ц. без каквото и да е значение за правилното установяване на фактите по делото се явяват обстоятелствата, че номерацията на допълнително изследваните от КСМАТЕ дигитални кадри /снимки/ от извършения оглед на местопроизшествието не е поредна /поредността им не отразява последователно отразеното астрономическо време на изготвянето им/ и че посочената дата на дигиталните снимки, от

които са направени включените в албума снимки на хартиен носител, е от 1980 година. Очевидно е, че в случая часовникът на използвания от св. Б. Г. служебен фотоапарат не е бил настроен и сверен, поради което при направата на снимките на местопроизшествието е показвал датата 01.01.1980 г. Но ненастройването /несверяването/ на фотоапарата спрямо актуалните час и дата категорично не обосновава никакъв технически проблем с устройството, каквото оплакване прави защитникът, защото сверяването на датата е въпрос единствено на настройка и няма никакво отношение към останалите функции на устройството и в частност към функцията му снимане /ноторен факт е, че голяма част от електронните устройства, включително и дигиталните фотоапарати имат настройки за време и когато те не са приложени устройството може да показва фабричните настройки/. С оглед на това този факт сам по себе си категорично не се отразява на съдържанието на снимките и на достоверността на изображенията върху тях. В тази връзка по делото липсват данни и индиции самите изображения на снимките да са манипулирани и върху тях да е било въздействано по някакъв начин, в резултат на което да е променено съдържанието им. Напротив, от показанията на свидетелите Г. и Ц. категорично се установява, че снимките във фотоалбума напълно отразяват обстановката на местопроизшествието във вида ѝ към момента на огледа. Като от друга страна е очевидно, че вложените в КСМАТЕ кадри напълно съответстват и кореспондират с приложените в изготвения в хода на досъдебното производство фотоалбум към протокола за оглед на местопроизшествие.

Анализирайки обстоятелството дали двата процесни автомобили са били местени след произшествието и до извършването, респ. приключването на огледа, въззивният съд намира, че от събраните по делото доказателства безпротиворечиво, еднопосочно и недвусмислено се установява и доказва, че след сблъсъка и до приключването на огледа автомобилите категорично не са измествани и не са променяли своето положение върху терена. В този смисъл са изричните показания на свидетелите М. С. /л. 79 първоинст. дело – колите изобщо не бяха преместени/, Д. Й. /л.89, л.93 от първоинст. дело – категорично не сме премествали нито един от автомобилите/, Г. С. /л.96 от първоинст. дело – нямаме право да се пипат /местят/ автомобилите, т.е. не са местени/, Д. Ц. /л.100 от първоинст. дело – нищо не е местено, нищо не беше пипано/, С. С. /л.124 от първоинст. дело – не е виждал някой от автомобилите да е местен; от моята страна не съм виждал да се мести автомобил/, В. С. /л.134 от първоинст. дело – никой не е местил автомобилите, докато е бил там/, Н. К. /л.166 от първоинст. дело – никой от двата автомобили не е бил местен, това беше нашата цел – да запазим автомобилите, за да може да се извърши огледа/. Във връзка със запазването на местоположението на автомобилите в състоянието, в което са били след ПТП и до приключването на огледа, следва да се отбележи, че когато полицейските служители Д. Й. и Г. С. първи пристигнали на място те установили там единствено подсъдимия, който бил излязъл от автомобила си, и вече починалият П. С., който се намирал вътре в своя автомобил, като веднага са спрели движението в участъка на местопроизшествието и са запазили същото, без да са извършвали каквито и да било промени в местоположението на автомобилите и без да са допускали други лица да местят автомобилите или да въздействат върху тях. Същевременно от обясненията на подсъдимия е видно, че до пристигането на

първите полицейски служители той не е предприемал никакви действия в насока изменението на обстановката на местопроизшествието, като в частност не е извършвал никаква промяна в местоположението както на собствения си автомобил, така и на другия, нито пък е променял някоя от следите или изпадналите части от автомобилите. Когато на мястото на пътния инцидент пристигнали полицейските служители В. С. и Н. К., които заменили колегите си Й. и С., те на свой ред продължили действията по запазване на местопроизшествието и също не допуснали никакво изменение в положението на автомобилите и на останените след сблъсъка им счупени части и следи. Положението на автомобилите върху пътното платно останало непроменено и по време на самия оглед, като това безпротиворечиво се установява и от показанията на поемните лица, които са категорични, че по време на това следствено действие никой не е местил двата автомобила. В този смисъл са и констатациите на вещите лица от КСМАТЕ, че никъде в материалите по делото не е отбелязвано автомобилите да са местени или нещо да е променено в обстановката на местопроизшествието /разясненията на вещите лица на л. 442 от първоинст дело/. А що се касае до възражението на защитника по повод местоположението на автомобилите, че видимо от снимковия материал има разминаване в местоположението на единия автомобил, тъй като е валило дъжд, а се вижда сухо място, което още не е намокрено и което явно е било заето от същия автомобил малко по-рано, следва да се отговори, че в разясненията си пред окръжния съд вещите лица от КСМАТЕ са дали своето ясно и убедително обяснение за този факт. В тази връзка вещите лица са посочили, че в действителност на снимката на стр. 45 от експертизата се вижда, че от дясната страна на лекия автомобил „Тойота РАВ4“ продължава сухата част на асфалта, която е и под автомобила, но тъй като дъждът е валил в тази посока /откъм другата страна на автомобила/, поради тази причина на това място е сухо, както и че видно от същата снимка дъждът е валил в посока юг-север, защото рисункът на сухото петно абсолютно съответства на деформациите по автомобила. Посочили са също, че местата на сухите петна се намират встрани от автомобилите, но че няма никаква логика някой да ги мести странично и че ако те са били местени, то това би станало напред или назад, но не и двата автомобила екидистантно настрани. Тези експертни изводи във връзка с причините за появата и разположението на фиксираните на снимките от огледа сухи петна до автомобилите са в потвърждение на възприетия и от настоящата инстанция за безспорно доказан факт, че до приключването на огледа автомобилите не са били местени от положението им, в което са се установили след ПТП.

Относно местоположението на двата автомобила след ПТП от отговорите на вещите лица от КСМАТЕ се установява, че при изготвянето на експертизата те са определили местоположението на двата автомобила и задирането на асфалта на базата на фотоснимките, направени непосредствено след произшествието по време на огледа и предоставени им на електронен носител, и на снимките, които са направили с дрон, тъй като в този участък пътят има доста характерни кръпки и пукнатини и те се виждат добре на снимките, като в тази насока в експертизата е извършен подробен и задълбочен анализ, което я прави добре

мотивирана и аргументирана в тази ѝ част.

Обстоятелството, че към момента на удара пострадалият П. С. не е бил с поставен предпазен колан се установява от обясненията на подсъдимия, който единствен от присъствалите на местопроизшествието дава конкретна информация в тази насока, а именно – че когато след сблъсъка се е приближил към неговия автомобил е видял, че не е с поставен колан /л. 486 от първоинст. дело/. В тази им част обясненията на С. на практика не се опровергават по необходимия /категоричен и несъмнен/ начин от другите събрани по делото доказателства. Дори напротив – те се потвърждават от показанията на св. С. С. на л. 132 от първоинст. дело /“Не съм видял дали е с предпазен колан. Мисля, че нямаше.“/ и от снимките от фотоалбума от местопроизшествието, на които ясно се вижда, че след удара коланът на водача на л.а. „Пежо 106“ е прибран към колонката на автомобила, като в тази връзка следва да се отбележи, че никой от присъствалите на местопроизшествието не сочи преди извършването на огледа предпазният колан на пострадалия да е бил откопчаван. Така, въз основа на фиксираното на снимките при огледа положение на колана експертите дават заключение, че пострадалият най-вероятно е бил без поставен колан по време на удара. С оглед на всичко това и като се отчете, че в резултат на удара пострадалият е получил много тежки наранявания, както и че смъртта му е настъпила много бързо, логично следва да се изключи възможността той да е бил в състояние сам да си откопчае колана след произшествието.

В т.2 от заключението на КСМАТЕ е посочено, че най-вероятно по време на удара л.а. „Пежо 106“ е бил с включени къси светлини. И доколкото по делото липсват категорични доказателства, които да оборват и опровергават този извод на вещите лица, САС приема, че в действителност преди и по време на ПТП управляваният от пострадалия автомобил е бил на къси светлини. В тази връзка въззивният съд намира за недоказано твърдението на защитника, че с оглед състоянието на пострадалия водач е най-нормално той да е забравил да си включи фаровете. Същото се основава единствено на житейски предположения и догадки, а не на конкретни доказателства.

Относно състоянието на местопроизшествието към момента на сблъсъка, респективно към момента на огледа, когато същото е било фиксирано в огледния протокол и на фотоснимките, неверени и неотговарящи на действителното фактическо положение са твърденията на защитника, че асфалтовото покритие е било със сериозни неравности и че от двете страни на пътното платно имало буйна и неподдържана растителност, която навлизала в пътното платно. В протокола за оглед на местопроизшествие точно и ясно е отразено, че въпросният участък от пътя е бил равнинен и без съществени нарушения на повърхностното покритие на асфалта. В действителност на това място от пътя са констатирани доста характерни кръпки и пукнатини /съгласно разясненията на вещите лица от КСМАТЕ на л. 441 от първоинст. дело/, но това не обосновава извод за наличие на сериозни неравности по пътя. В огледния протокол е записано, че от двете страни на асфалтовото покритие се намира висока до около 1 метър тревна растителност. Тази констатация напълно се потвърждава и от фотоснимките от приложения албум, от които е видно, че растителността от двете страни на пътя нито е буйна, нито пък навлиза в платно, а

напротив - е със сравнително ниска височина, която не надхвърля височината на автомобилите и не навлиза в пътя. В този смисъл са и обясненията на самия подсъдим С. на л.493 от първоинст. дело – „там, където е станало ПТП няма толкова растителност отстраня“.

Преценявайки показанията на свидетеля В. С. И., въззивният съд намира, че същите не следва да се приемат с доверие и да се кредитират в частта им относно заявените от него обстоятелства за начина на шофиране на подсъдимия С. – че е управлявал автомобила си рисково и доста бързо и че с много висока скорост взимал завой в село Гайтанево. В тези им части показанията на В. С. И. се основават изцяло на негови субективни преценки за начина, по който подсъдимият е управлявал МПС. В случая използваните от св. В. И. категории „рисково“ и „бързо“ се явяват характеристики на поведението на конкретния водач при управление на ППС и не се основават на никакви обективни данни, а са изцяло продукт на субективното виждане на свидетеля. В тази връзка св. В. И. не сочи, а и обективно не би могъл да посочи с каква точно скорост се е движил подсъдимият в конкретните случаи, за които свидетелят е преценявал, че кара бързо и рисково. С оглед на това и макар по делото да липсват данни св. В. И. да е заинтересован или предубеден от изхода на настоящото наказателно производство; нито да е в близки (приятелски или роднински) взаимоотношения с наследниците на починалия П. С.; или пък да е във влошени взаимоотношения със самия подсъдим, които да го мотивират да даде показания във вреда на последния, въззивният съд не приема за обективни и достоверни и като такива не кредитира показанията му в частта, че е виждал подсъдимия С. да управлява автомобила си рисково и бързо. В останалата им част и конкретно в частта, в която описва случай, в който не е успял да изпревари подсъдимия поради обстоятелството, че същият се е движил продължително време почти по средата на пътното платно и едва след подадения звуков сигнал от свидетеля се е върнал в лентата си на движение и е дал възможност за изпреварването му, показанията на св. В. С. И. са напълно неотносими към предмета на делото /тъй като не допринасят за установяването на релевантни на обвинението обстоятелства и конкретно не установяват никакви характеристични данни за подсъдимия/, поради което не следва и да бъдат обсъждани.

Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния, че заявеното от свидетелите С., П. и Стратиев относно мястото и начина на съхранението на двата процесии леки автомобила изцяло кореспондира с обясненията на подсъдимия С. в тази насока и че предвид установеното от тези гласни доказателствени средства може да се приеме, че действително предприетите от органите по разследването действия, мерки и грижи за съхранението на двата автомобила са били недостатъчно ефективни, в резултат на което по неустановен начин, в неустановено след ПТП време неустановено по делото лице е изрязало металната част на обезопасителния колан на шофьорското място на лекия автомобил „Тойота РАВ4“. Последното обстоятелство, обаче, по никакъв начин не се отразява и не влияе нито на установените в огледния протокол пластични деформации по двата автомобила, нито на останалите обективни данни по делото, въз основа на които са

направени изводите на вещите лица от КСМАТЕ, поради което е без значение за формирането на решението на съда по фактите относно настъпването на пътно-транспортното произшествие.

Що се касае до съдбата на предпазния колан на водача на л.а. „Пежо“ в т.3 от заключението на КСМАТЕ е посочено, че при извършения на 29.05.2020 г. от вещите лица оглед на този автомобил е било констатирано, че коланът е срязан, но че същевременно на снимките от огледа на местопроизшествието е видно, че предпазният колан е в цялост и в прибрано положение. По идентични на горните съображения въззивният съд счита, че фактът на срязването и на този предпазен колан след извършването на огледа на местопроизшествието на 29.10.2017 г. също по никакъв начин не се отразява на изводите на вещите лица от КСМАТЕ, както и на изводите на съда по фактите относно механизма на пътно-транспортното произшествие.

Във връзка с констатираните пропуски при изпълнението на задълженията на разследващия орган за съхраняването на двата процесни автомобила след изземването им от местопроизшествието следва да се подчертае, че по делото липсват данни и въобще индиции след извозването на процесните автомобили от местопроизшествието и по време на съхраняването им пред полицейското управление в гр. Елин Пелин по отношение на тях да са извършвани интервенции и въздействия, които да са изменили констатираните по тях по време на огледа от 29.10.2017 г. счупвания и деформации. Отделно от това следва да се отчете, че от разясненията на вещите лица от КСМАТЕ на л.443 от първоинст. дело се установява, че състоянието на автомобилите /и в частност на л.а. Пежо/ към момента е без всякакво значение за експертните изводи, тъй като деформациите по тях /по него/ след ПТП са видими от фотоснимките от огледа, които са използвани при изготвянето на експертизата. Т.е., доколкото пластичните деформации по автомобилите са били изследвани от вещите лица в необходимата степен въз основа на наличната достоверна информация от фотоснимките, изготвени при огледа на 29.10.2017 г., то недостатъчно ефективният начин на съхранението на автомобилите като веществени доказателства в крайна сметка не променя направените въз основа на констатираните деформации и на останалите обективни данни по делото заключения по релевантните за изхода на делото факти.

При установената по делото фактическа обстановка правилен и законосъобразен се явява решаващият извод на Софийски окръжен съд, че деянието на подсъдимия Г. И. С. следва да бъде квалифицирано като престъпление по чл.343 ал.1, б.„в“, във вр. с чл.342 ал.1 пр.3 от НК, която според въззивния съд се явява правилната квалификация.

За да обоснове решаващият си фактически извод, че автор на извършеното престъпление по транспорта с пострадал П. С. е подсъдимият С., първоинстанционният съд правилно се е позовал на събраните по делото свидетелски показания, както и на обясненията на подсъдимия, установяващи го като водачът на л.а „Тойота“, предизвикал пътно-транспортното произшествие. В този смисъл субект на разследваното престъпление по транспорта се явява именно подсъдимият С., който като водач на МПС, респективно като е управлявал МПС е допуснал нарушение на правилата за движение, регламентирани в

съответния нормативен акт - ЗДвП - и в резултат на това е причинил съставомерни последици - смърт на едно лице.

Известно е, че изпълнителното деяние на водача на ППС при осъществяването на състава на престъпление по чл. 343 във вр. чл. 342 ал.1 от НК се изразява в конкретно нарушение на правилата за движение по пътищата. Поради което нормите, определящи съставите на престъпленията по чл. 342 и чл. 343 от НК, са бланкетни и се запълват от съответните правила, които уреждат движението по пътищата, като съдът е длъжен да изясни кои от предявените на подсъдимото лице правила за движение по пътищата виновно са били нарушени от него в качеството му на водач на МПС и са в причинна връзка с произшествието и с неговите последици.

Анализът на установените по делото фактически положения мотивира настоящата инстанция да приеме, че в случая настъпилото ПТП и последващият от него вредоносен съставомерен резултат се дължи на извършеното от подсъдимия нарушение на правилото за движение по пътищата, регламентирано в чл. 16 ал.1 т.1 от ЗДвП – „На пътно платно с двупосочно движение на водача на пътното превозно средство е забранено: т. 1 - когато платното за движение има две пътни ленти - да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне“. От обсъдените по-горе доказателствени материали, преценени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, категорично се установява, че управляваното от подсъдимия С. МПС е навлязло с лявата си част на около 1.39 метра в лентата за насрещно движение и че в резултат на това навлизане и на движението му в тази лента е настъпил челен удар в лявата предна част на насрещно движещия се изцяло в собствената си лента лек автомобил „Пежо 106“, управляван от П. С.. В случая изцяло по субективни причини подсъдимият С. е навлязъл с управлявания от него лек автомобил в лентата за насрещно движение на посоченото отстояние /на около 1.39 м./, без да е предприемал изпреварване или заобикаляне и най-вече без това да е било съобразено с насрещно движещия се и видим за подсъдимия лек автомобил „Пежо 106“ /съгласно т.20 от заключението на КСМАТЕ при движение на къси светлини всеки от водачите би имал техническа възможност да забележи другия автомобил на разстояние от над 200 метра/.

Като водач на моторно превозно средство подсъдимият С. е бил длъжен да управлява автомобила си в своята лента за движение /в дясната лента спрямо посоката си на движение/, но в конкретния пътен участък и при конкретната пътна обстановка, макар че не е съществувала каквато и да било обективна причина да навлиза в лявата насрещна лента и да продължава движението си в нея той е сторил тъкмо това. Т.е., без да са били налице обективни извинителни фактори преди настъпването на произшествието по изцяло субективни причини, които се явяват ирелевантни, той е навлязъл с лявата част на автомобила си в насрещната лента за движение и по този начин е причинил настъпването на ПТП.

С оглед на това правилно и законосъобразно първостепенния съд е приел, че разследваното ПТП е следствие от извършеното от подсъдимия нарушение на правилото за движение по чл. 16 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Доколкото настъпването на произшествието се дължи единствено на допуснатото от подсъдимия нарушение на чл. 16, ал. 1 т.1 от ЗДвП, то в случая безспорно е налице пряка причинно-следствена връзка между неправомерното му поведение като водач на ППС и съставомерният резултат – смъртта на пострадалия П. С..

От обективна страна пътнотранспортно произшествие е в пряка причинно-следствена връзка с извършеното от подсъдимия нарушение на правилата за движение по чл. 16 ал.1 т.1 от ЗДвП, тъй като ако подсъдимият не беше навлязъл и не беше се движил неправомерно в лентата за насрещно движение, а беше се движил в своята попътна лента, то двата автомобила биха се разминали, без да настъпи удар между тях, и респективно не биха настъпили нито ПТП, нито последвалата от него смърт на пострадалия. С оглед на това и предвид обстоятелството, че смъртта на П. С. се намира в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с получените в резултат на ПТП тежки и несъвместими с живота увреждания, се налага извода, че от обективна страна е налице пряка причинно-следствена връзка между допуснатото от подсъдимия нарушение на правилата за движение по пътищата и настъпилия вредоносен съставомерен резултат /смъртта на П. С./.

Обосновани и верни са и изводите на първоинстанционния съд относно субективната страна на извършеното от подсъдимия деяние. Несъмнено е, че то е извършено виновно при форма на вината непредпазливост /небрежност/, тъй като подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици от деянието си /ПТП с последвалия вредоносен резултат - смъртта на пострадалия/, но като водач на МПС със съответния дългогодишен практически, социален и житейски опит при конкретните условия и пътна обстановка е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Въпреки, че много добре е познавал пътя в конкретния участък, вкл. и особеността му, че е сравнително тесен (доколкото съгласно обясненията му твърде често е пътувал в този участък), подсъдимият не е съобразил поведението си като водач на МПС с характеристиките на този участък от пътя и с правилата за разположението на ППС в лентите за движение и навлизайки по изцяло субективни причини в насрещната лента е предизвикал произшествието с автомобила, управляван от пострадалия П. С.. В случая подсъдимият е имал нужните интелектуални и когнитивни способности и затова е могъл да осмисли и да предвиди, че ако навлезе с автомобила си в лентата за насрещно движение, без да се съобрази с насрещно движещото се в тази лента друго ППС, като закономерна последица от това негово поведение е възможно да настъпи ПТП, изразяващо се в челен удар /сблъсък/ с друг участник в движението, което обективно се е и случило.

Заради допуснатото от подсъдимия нарушение на чл. 16 ал. 1 т.1 от ЗДвП, изразяващо се в неправомерно навлизане в насрещната лента за движение, респ. заради незаконосъобразното му поведение на водач на ППС категорично не е налице случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК. В случая подсъдимият е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на общественоопасните последици, доколкото от техническа гледна точка ударът е бил напълно предотвратим от него ако той се е движил в средата на своята попътна лента, респ. ако бе съобразил поведението си на водач на МПС с правилата за движение по чл. 16 ал.1

т.1 от ЗДвП и не беше навлязъл с автомобила си на около 1.39 метра в насрещната лента.

В доктрината и в съдебната практика безпротиворечиво се приема, че за да бъде изключено виновното поведение на водача е необходимо той да е съобразил предписанията на правнорегламентираната дейност, която осъществява при управлението на МПС, и да са налице условия, при които той да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредните последици. В този смисъл водачът на МПС не би могъл да се позовава на случайно деяние, след като сам е допуснал нарушение на правилата за движение, намиращо се в пряка причинна връзка с настъпилия съставомерен резултат, и след като в резултат на това нарушение сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на общественоопасните последици, какъвто се явява и настоящият случай.

По така изложените съображения САС намери за обоснована и законосъобразна първоинстанционната присъда в частта ѝ, с която е приложен правилно материалния наказателен закон и подсъдимият е бил признат за виновен по правилната наказателноправна квалификация на деянието му. С оглед на това въззивната инстанция намира за напълно неоснователна претенцията на защитата на подсъдимия за несъставомерност на деянието.

За обсъжданото престъпление по транспорта е предвидено наказание лишаване от свобода от 2 до 6 години, както и кумулативно наказание лишаване от право по чл. 37 ал.1 т.7 от НК /което при индивидуализацията му не може да бъде по-ниско по размер от наложеното наказание лишаване от свобода и може да го надвишава най-много с три години/.

При индивидуализацията на наказанието, която е основен принцип в дейността по налагането му, съдът е длъжен да се съобрази с индивидуалните особености на всеки конкретен случай. Затова обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид при индивидуализацията на наказанието, са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и които характеризират личността на дееца. Те обуславят и по-голямата или по-малката степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от по-голямо или по-малко по интензитет наказателноправно въздействие върху извършителя с оглед постигане целите на генералната и специална превенции. Няма съмнение, че индивидуализацията на наказанието не се основава на формален математически подход на съпоставка между смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, при който в цифрово изражение да се изчислява съотношението на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Тази дейност се основава на различните фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към степента на обществена опасност на деянието и дееца.

Така, за да отмери размера на наказанието лишаване от свобода, първият съд правилно е обсъдил съвкупността от обстоятелства, включени в обхвата на чл. 54 от НК. При тази преценка окръжният съд обосновано е приел като смекчаващи обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия /който факт не се опровергава от събраните във въззивното производство доказателства/, постъпилите за него добри личностни характеристични данни,

изцяло добросъвестното му поведение непосредствено след инцидента, включващо и незабавното му обаждане на спешния телефон 112. По мнение на настоящия състав като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство следва да бъде ценено и многократно изразяваното от него по време развия се до момента наказателен процес съжаление за настъпилия съставомерен резултат.

Първоинстанционният съд е отчетел като смекчаващо обстоятелство и сравнително дългият период от време до приключване на производството пред първата съдебна инстанция. Преценката на окръжния съд в тази насока е била изведена към момента на приключване на производството пред първата съдебна инстанция и е основана на изтеклия до този момент период от време. Обвинителният акт, въз основа на който е било образувано съдебното производство, е внесен в СОС на 02.07.2019 г., а първоинстанционната присъда е постановена на 28.05.2021 г. Следва да се отчете обаче, че в хода на първоинстанционното съдебно производство са събрани и проверени значителен обем доказателствени материали, като включително е била назначена и приета петорна КСМАТЕ и че допълнително са събирани доказателства, непосочени в обвинителния акт, както и че делото е било отлагано заради изменение на обвинението /продиктувано от новоустановени обстоятелства в хода на съдебното следствие/ и даване възможност на подсъдимия и защитникът му да се подготвят по него и да вземат становище /заседание от 26.03.2021 г./, както и заради желанието на подсъдимия да дава обяснения в следващо заседание /съгласно протокол от с.з. от 13.04.2021 г./. Така, на фона на цялата тази процесуална дейност, насочена към събирането и проверката на всички относими за правилното решаване на делото обстоятелства и при спазването и гарантирането на процесуалните права на подсъдимия, разглеждането на делото от окръжния в посочения период съвсем не сочи на неразумен срок по смисъла на чл. 22 ал.1 от НПК. Поради което първият съд неправилно е преценил срокът на разглеждане на делото пред него като смекчаващо обстоятелство.

Но доколкото времето е обективен фактор, неподлежащ на въздействие /спиране/, то е очевидно, че допълнително изтеклият период от време считано след приключването на първоинстанционното производство и при разглеждането на делото пред въззивната инстанция се явява новонастъпило обстоятелство, което на свой ред следва да бъде преценявано от настоящия съд в контекста на разумността на срока на разглеждане на делото. В тази връзка коректността и обективността налагат да бъде отчетена сравнително дългата продължителност на въззивното производство, която вече на свой ред следва да бъде ценена като смекчаващо отговорността обстоятелство. В случая тази продължителност е обусловена от разнообразни фактори, сред които отлагане на делото поради неявяване на вещото лице Т. /заради служебна ангажираност/ и отлагане за събиране на поискани от подсъдимия и допуснати от съда доказателства. Но тук следва да се подчертае, че най-съществената и значителна причина за забавянето на въззивното производство е в резултат на оттеглянето на въззивната жалба на подсъдимия и настъпилите от това негово действие процесуални последици, както и от последващите действия на подсъдимия /вече в качеството му на осъден/ да подаде искане за възобновяване на наказателното производство.

В действителност право на подсъдимия е да оттегля въззивната си жалба, както и негово право е да поиска възобновяване на наказателното производство, когато намери, че са налице основания за това. Въззивният съд счита обаче, че в случая подсъдимият/осъденият не съвсем добросъвестно е упражнил тези свои права и в резултат на това в крайна сметка е постигнато едно неоправдано забавяне на въззивното производство. Съображенията за това са следните:

След прекратяването на въззивното съдебно производство поради оттегляне на въззивната жалба на подсъдимия на 31.01.2022 г. на подсъдимия С. бе изрично разяснено, че определението за прекратяването подлежи на касационно обжалване пред ВКС в 15 дневен срок. В същото съдебно заседание /на 31.01.2022 г./ в присъствието на подсъдимия бе оглашено и обявено особеното мнение на председателя на съдебния състав /Николай Джурковски/, с което бе изразено несъгласие със становището на болшинството от членовете на състава за отмяна на определенията за даване ход на въззивното съдебно следствие и за допускане на повторен разпит на вещото лице Т. и за допускане на разпит на св. Б. Г.. Като в случая именно отмяната на определенията за даване ход на въззивното съдебно следствие и за допускане на доказателства и категоричното волеизявление на подсъдимия за оттегляне на въззивната му жалба са дали основание на въззивния съд да счита, че е налице предпоставка за прекратяване на съдебното производство пред него поради оттегляне на единствената въззивна жалба.

Срещу определението на САС от 31.01.2022 г. за прекратяване на производството по ВНОХД № 1019/2021 г. по описа на същия съд на 16.02.2022 г. е постъпила „жалба-молба“ от подсъдимия Г. И. С. /подадена на 15.02.2022 г./, с която се отказва от оттеглянето на всички подадени от него документи и с която моли да бъде продължено разглеждането на въззивното производство по ВНОХД № 1019/2021 г. Впоследствие на 16.02.2022 г. е постъпила нова молба от подсъдимия Г. И. С., с която моли да бъде игнорирана горната негова „жалба-молба“ и да бъде прекратено делото – ВНОХД № 1019/2021 г. Тази последваща молба на подсъдимия Г. И. С. от 16.02.2022 г. е преценена от съдията-докладчик като писмено заявено оттегляне на първоначалната „жалба-молба“ и след като същият е счел, че са налице предпоставките за надлежното упражняване на това процесуално действие е приел, че оттеглянето е породило съответните правни последици. Така, въпреки обявеното от председателя на съдебния състав особено мнение по горните въпроси, касаещи несъгласие със създаването на предпоставките за прекратяването на въззивното производство, и при ясното съзнаване от подсъдимия на така заявеното несъгласие и на изложените в него аргументи в указания му законоустановен срок същият в крайна сметка не се е възползвал от правото си на касационно обжалване и не е предизвикал касационна проверка на определението на САС от 31.01.2022 г. за прекратяване на въззивното съдебно производство. Впоследствие обаче в последния ден на преклузивния 6-месечен срок по чл.421 ал.3 от НПК вече осъденият С. е подал /неправилно до Софийски апелативен съд/ искане за възобновяване на наказателното производство. Това искане в крайна сметка е било разгледано от ВКС, който със свое решение № 50143 от 25.11.2022 г.

по к.д. № 691/2022 г. е възобновил ВНОХД № 1019/2021 г. по описа на САС и е върнал делото за продължаване на процесуалните действия. Така описаната последователност от процесуални действия и бездействия на подсъдимия С. сочат на известна негова недобросъвестност при упражняването на процесуалните му права, което на практика е довело и до значителното забавяне на въззивното производство. С оглед на това и доколкото това забавяне не се дължи единствено и само на незаконосъобразните действия на настоящия съд по прекратяване на въззивното производство /обявени за такива в отменителното решение на ВКС/, то срокът на същото /забавянето/ не следва да бъде ценен като смекчаващо обстоятелство с особена тежест и с изключително значение при определянето на наказанието.

Въззивната инстанция напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че в настоящия казус липсват основания да се приеме наличие на съпричиняване на настъпилото ПТП и на съставомерния резултат от страна на пострадалия П. С..

В действителност данните по делото сочат, че преди настъпването на произшествието пострадалият водач П. С. е допуснал нарушения на правилата за движение като е управлявал лекия си автомобил „Пежо 106“ след употреба на алкохол - с концентрация на етилов алкохол в кръвта 3.64 промила, отговарящо на тежка степен на алкохолно опиване /съставляващо нарушение на чл. 5 ал.3 т.1 от ЗДвП и същевременно престъпление по чл.343б ал.1 от НК/, и като не е бил поставил предпазния си обезопасителен колан /нарушение на чл. 137а ал.1 от ЗДвП/. Но макар първото от посочените нарушения формално да е много тежко, предвид високата концентрация на алкохол в кръвта на пострадалия, същото, както и другото нарушение, на практика по никакъв начин не са допринесли нито за настъпването на пътнотранспортното произшествие, нито пък за вредоносния резултат. Този извод се основава на кредитираното заключение на КСМАТЕ, че от техническа гледна точна основната и единствена причина за произшествието са субективните действия на подсъдимия и това, че е навлязъл с лявата част на автомобила си на около 1.39 метра в лявата за него лента /насрещната такава/. Съобразявайки се с тези експертни изводи въззивният съд също счита, че водачът П. С., независимо от установената висока концентрация на алкохол в кръвта му, обективно е управлявал автомобила си напълно правомерно в своята лента за движение /дясната такава считано в посоката му на движение/ и при това с разрешена скорост /в рамките на нормативно допустимата за пътния участък/, както и с включени къси светлини. Фактът на правомерното движение на П. С. в собствената му пътна лента е обективен и е доказан по несъмнен и категоричен начин от заключението на КСМАТЕ и същият не може да бъде опровергаван със житейски предположения, мнения, съмнения и догадки за конкретните негови психо-физически възможности в състоянието, в което се е намирал, в каквато насока са доводите на защитата – че няма как в това състояние пострадалият да се е движил абсолютно правомерно, в права линия и да е управлявал с пълен контрол своето МПС; че при абсолютно неадекватни и забавени реакции от починалия това не може да няма отношение към настъпилото ПТП. В тази връзка следва да бъдат съобразени и разясненията на д-р Т., участващ в КСМАТЕ /на л.

439-440 от първоинст. дело/, че досежно способността на пострадалия да шофира под въздействие на алкохол с установената концентрация е общоприето, че при такава концентрация се наблюдава едно общо нарушаване до значителна степен на координацията на движенията, зрителната острота на вниманието - особено нощем се получава свиване на зрителното поле и тунелно виждане, но че това са само общи понятия, защото всеки индивид е различно чувствителен към въздействието на алкохола, поради което концентрацията на алкохол в кръвта не може да служи за определяне на клиничните изяви – тъй като човек може да е много пиан и видимо да е трезвен по поведение, както е в случая с пострадалия, който реално е шофирал в съответната лента за движение. Защитата не се съгласява с тези разяснения на вещото лице Т., но самото голословно възразяване срещу тях без привеждането и посочването на конкретни доказателства съвсем не е достатъчно да бъде отхвърлена правилността и правдивостта им.

И след като състоянието на алкохолно опиянение на пострадалия /макар и в тежка степен/ не е довело до напускането на управлявания от него автомобил на лентата му за движение и до навлизането на автомобила в насрещната лента и след като единствената причина за ПТП е навлизането на управлявания от Г. С. автомобил в лентата за движение на пострадалия П. С., то логично следва, че състоянието на алкохолно опиване на последния категорично не се намира в причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие и с последвалата от това произшествие негова смърт. В принципен план причинна връзка между две явления е налице, когато едното от тях /причината/ по необходимост и закономерно обуславя и поражда другото явление /следствието/ по такъв начин, че следствието не може да се прояви в действителността ако преди това не се е проявила причината, като следствието ще се проявява винаги и неизбежно, когато се е проявила причината.

В случая настъпването на смъртта на пострадалия /следствието/ се дължи на предизвиканата от изпълнителното деяние на подсъдимия /причината/ верига от последователни причинно-следствени връзки, като тя е обективна, закономерна и неизбежна последица именно на изпълнителното деяние и само и единствено на него, а не и на други фактори и в частност на състоянието на алкохолно опиване на подсъдимия. В този смисъл е и посоченото в т.32 от заключението на КСМАТЕ, че предвид тежестта на ПТП и на получените в резултат на него травми степента на алкохолното опиване няма никакво значение за нейното настъпване. В настоящия казус алкохолното опиване на пострадалия няма никакво отношение за развилия се причинно-следствен процес и категорично не е явлението–причина, което по необходимост и закономерно да обуславя и поражда поредица от явления-следствия /първо произшествието, а след това и смъртта на пострадалия/. И това е така, защото алкохолното опиване на пострадалия водач, колкото и да е неправомерно като поведение, само по себе си не обуславя и не поражда по необходимост и закономерно, т.е. винаги, настъпване на ПТП. Затова, след като състоянието на алкохолно опиване на пострадалия няма характеристиките на явление-причина спрямо настъпването на произшествието, то същото не може и да постави началото на причинно-следствен процес, започващ с произшествието и завършващ със смъртта на водача П. С..

Лишени от нормативна основа и въобще от правна логика са възраженията на защитника във връзка със състоянието на алкохолно опиване на пострадалия водач, че ако водачът на л.а. „Пежо-106“ е видял приближаващия се към него в насрещното движение л.а. „Тойота“ и ако той е имал по-бързи и адекватни реакции е имал възможност с някаква маневра, с отклоняване вляво или вдясно или чрез опит за аварийно спиране да предотврати или да намали като интензитет и кинетична енергия въпросното ПТП, но че при него в случая не е имало абсолютно никаква реакция. За правомерно движещия се в своята лента за движение водач на ППС не съществува нормативно задължение в случай на неправомерно навлизане на насрещно движещ се автомобил в неговата лента за движение да предприема спасителна маневра или други действия, насочени към избягването на удара. Затова, ако правомерно движещият се водач, какъвто в случая е пострадалият П. С., не е предприел такава спасителна маневра или други действия за предотвратяване на удара, без значение по какви причини, това негово бездействие категорично не може да бъде характеризирano и определяно като противоправно, а оттам и като съпричинителско спрямо настъпилото произшествие и последвалия от него съставомерен резултат.

Фактът, че пострадалият не е бил с поставен обезопасителен колан, макар и да обосновава нарушение на правилата за движение, също несъмнено не се намира в причинно-следствена връзка нито с ПТП, нито с настъпилия вредоносен резултат. Както бе вече посочено неколkokратно, от техническа гледна точна единствената причина за произшествието се явяват субективните действия на подсъдимия при управлението на МПС и в частност навлизането му с лявата част на автомобила на около 1.39 метра в лявата за него лента /насрещната такава/, като непоставянето на обезопасителния колан от водача П. С. в случая няма никакво отношение към механизма на произшествието. А що се касае до обстоятелството дали непоставянето на предпазен колан от пострадалия е в причинно-следствена връзка с настъпилата му смърт следва да се отчетат разясненията на вещото лице д-р Т. /на л. 440 от първоинст. дело/, че в случая независимо дали пострадалият е бил с или без поставен обезопасителен колан е щял да получи същите травматични увреждания и в резултат на тях да настъпи смъртта му. В този смисъл е и експертното заключение в т.34 на КСМАТЕ, че обезопасителният колан задържа тялото на пътника /шофьора/ към облегалката при наличие на отрицателно ускорение по направлението на движение /при челни сблъсъци/, но не може да предотврати наранявания, причинени от деформираните части на автомобилното купе, както е в настоящия случай.

По тези съображения САС не приема като смекчаващо обстоятелство съпричиняване на съставомерния резултат от страна на пострадалия водач, доколкото такова съпричиняване категорично не е налице.

Приобщената в хода на наказателното производство информация от СДВР относно подсъдимия в качеството му на водач на ППС, съгласно която същият извън настоящия случай е наказван шест пъти по административен ред, четири от които за нарушение режима на скоростта на движение (а именно за управление с превишена скорост - чл. 21 от ЗДвП), дава основание на настоящия състав напълно да сподели преценката на СОС, че тези

характеристични данни за подсъдимия като водач на МПС следва да бъдат отчетени като отегчаващо отговорността му обстоятелство.

По повод възраженията на подсъдимия, че след като вече е бил санкциониран по административен ред с налагане на глоби с електронни фишове максимално допустимата скорост на движение на ППС за пътния участък, в който е извършил нарушенията, е била завишена от 50 км/ч на 70 км/ч въззивният съд намира следното: По делото са приобщени два броя електронни фишове за налагане на глоба /на л.л. 92 и 93 от ВНОХД № 1309/2022 г./. От този на л. 92 се установява, че на 18.07.2015 г. в 17.33 часа в пътния участък на бул. „Пейо Яворов“ срещу плувен център „М. Луиза“ с посока на движение от телевизионната кула към посолството на Република Румъния при ограничение на скоростта 50 км/ч подсъдимият, управлявайки л.а. Тойота РАВ 4 с рег. № ***, се е движил със скорост 75 км/ч, поради което и за извършено по този начин нарушение по чл. 21 ал.1 от ЗДвП му е била наложена глоба в размер на 100 лв. А от електронния фиш на л. 93 се установява, че на 20.08.2018 г. в 07.01 часа в същия пътен участък и при същото ограничение на скоростта 50 км/ч, но при управление на л.а. Тойота РАВ 4 с рег. № *** се е движил със скорост 74 км/ч., поради което и за извършено по този начин нарушение по чл. 21 ал.1 от ЗДвП отново му е била наложена глоба в размер на 100 лв. От постъпилата и приета от въззивния съд справка от СДВР /на л. 91 от ВНОХД 1309/2022 г./ е видно, че към момента на издаването на цитираните два броя електронни фиша ограничението на скоростта във въпросния пътен участък е било 50 км/ч., като от последваща изискана и приета по делото справка от СДВР /л.103 и л.114 от ВНОХД 1309/2022 г./ се установява, че считано от 08.12.2022 г. максимално допустимата скорост на движение на ППС в пътния участък на бул. „Пейо Яворов“ срещу плувен център „М. Луиза“ с посока на движение от телевизионната кула към посолството на Република Румъния, е 70 км/ч /с монтиране на пътни знаци В 26 – 70 км/ч (забранено е движение със скорост по-висока от означената)/. При така изложените факти относно естеството на извършените от подсъдимия административни нарушения и регулирането на скоростта на движение в обсъждания участък е безспорно, че както към момента на осъществяването на деянията, така и към настоящия момент поведението на подсъдимия като водач на ППС е било незаконосъобразно и несъобразено с ограниченията на скоростта, доколкото и при завишената актуална стойност на максимално допустимата скорост /70 км/ч/ движението му пак е в нарушение на чл. 21 ал.1 от ЗДвП. С оглед на това не може да се приеме, че с факта на завишаването на максимално допустимата скорост на 70 км/ч е отпаднала противоправността на поведението на С., довела до санкционирането му по административен ред с визираните по-горе електронни фишове, поради което не е налице основание за игнорирането на така извършените от него нарушения като водач на ППС. И тъй като предмет на настоящото производство е престъпление по транспорта, то в случая негативната характеристика на подсъдимия в битността му на водач на ППС на общо основание следва да бъде ценена като отегчаващо обстоятелство при индивидуализацията на наказанието.

Доколкото съобразно изложените по-горе съображения не бяха кредитирани показанията на

В. С. И. относно твърденията му за начина на шофиране на подсъдимия и в частност, че е управлявал МПС рисково и с висока скорост, САС намира, че съдържащата се в тези му твърдения информация не може да бъде използвана като отрицателна характеристика за подсъдимия като водач на ППС, а оттам и като отегчаващо отговорността му обстоятелство.

Степента на обществената опасност на престъплението по транспорта се определя от броя и вида допуснатите нарушения на правилата за движение по пътищата и спецификите на конкретния случай, като настоящият казус не разкрива по-висока степен на обществена опасност от обичайната за този вид престъпления. В случая вредоносният резултат е настъпил вследствие допуснато нарушение единствено на правилото за движение, регламентирано в чл. 16 ал.1 т.1 от ЗДвП, което запълва бланкета на наказателно правната норма на чл. 343 от НК и обосновава съставомерност на деянието. Като същевременно липсват допуснати други нарушения на правилата за движение, които да завишават тежестта на конкретната проява. При преценката на тежестта на извършеното деяние от значение се явява и обстоятелството, че престъплението е осъществено при по-леката от двете форми на непредпазливост, а именно небрежност.

Предвид гореизложеното в настоящия казус като отегчаващо обстоятелство на практика следва да бъде отчетено единствено това, че преди и след деянието подсъдимият в качеството си на водач на ППС е извършил посочените по-горе нарушения на ЗДвП. Но като взе предвид, че така извършените от него нарушения на правилата за движение не се отличават с някаква особена тежест и че очевидно не са създавали сериозни предпоставки за застрашаване безопасността на движението и като същевременно отчете факта, че въпросните нарушения са със значителна давност – извършени са твърде отдавна /първото е от 2004 г., второто от 2005 г., а последното преди ПТП е от 2015 г./, въззивният съд намира, че така констатираното отегчаващо обстоятелство не следва да има приоритетно и водещо значение при индивидуализацията на наказанията.

Въззивният съд намира, че в случая не са налице предпоставките за определяне на наказанията на подсъдимия по реда на чл. 55 от НК. В действителност по делото се установяват много на брой смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства /като нито едно от тях не е изключително по своя характер/. Но същевременно САС счита, че предвид установените по делото факти относно тежестта на деянието /касае се все пак за значително навлизане в насрещната лента за движение/ и личността на дееца /същият 6-кратно е наказван по административен ред за нарушения на ЗДвП, включително и веднъж след извършване на деянието, предмет на настоящото производство/ не може да се направи извод, че най-лекото предвидено в закона наказание - лишаване от свобода за срок от 2 години - ще се окаже несъразмерно тежко за подсъдимия.

С оглед на това и като съобрази значителния превес на установените смекчаващи обстоятелства въззивният съд счита за справедливо в рамките на приложението на чл.54 от НК да бъдат намалени наложените на подсъдимия С. наказания, при което наказанието лишаване от свобода да бъде намалено с 6 месеца /да бъде намалено на 2 години/, а наказанието лишаване от право да управлява МПС да бъде намалено с 10 месеца /да бъде

намалено на 2 години и 2 месеца/. Така, в крайна сметка за извършеното от подсъдимия престъпление по транспорта следва да му бъдат определени наказания 2 години лишаване от свобода и 2 години и 2 месеца лишаване от правоуправление на МПС, което предполага и налага атакуваната присъда да бъде изменена в този смисъл.

Правилно и обосновано изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено по реда на чл. 66 от НК. Безспорно са налице всички предпоставки за прилагане института на условното осъждане – наложеното от СОС, както и намаленото от въззивния съд наказание лишаване от свобода е до /респ. под/ три години, деецът не е осъждан и е с ниска степен на обществена опасност. Същевременно САС намира, че за постигане целите на наказанието и най-вече за поправянето на подсъдимия не е наложително той да изтърпи това наказание. Отделен е въпросът, че срещу приложението на чл. 66 от НК и условното осъждане на подсъдимия няма подаден нито протест, нито жалба от частните обвинители, поради което въззивната инстанция ни би могла да влоши положението на подсъдимия и да отмени присъдата в частта относно приложението на чл. 66 от НК.

Основавайки се на установените смекчаващи обстоятелства и на ниската степен на обществена опасност на дееца, САС намира обаче, че определеният от окръжния съд на основание чл. 66 ал.1 от НК 5-годишен изпитателен срок е справедливо да бъде намален на минималните 3 години, което налага проверяваната присъда да бъде изменена и в този смисъл. Въззивният съд счита, че в случая този изпитателен срок е напълно достатъчен за ефективното постигане целите на наказанието, доколкото неговата продължителност /3 години/ ще се явява необходимият и достатъчен възпиращ фактор и мотив за подсъдимия да се въздържа от бъдещи неправомерни действия и поведение.

Първоинстанционният съд правилно се е произнесъл и по отношение на веществените доказателства, като е разпоредил какво да се случи с тях след влизане на присъдата в сила.

Съобразно изхода на делото в двете съдебни инстанции правилно и законосъобразно се явява и решението на първия съд на основание чл.189 ал.3 от НПК да възложи на подсъдимия сторените по делото разноски.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция на подсъдимия С. следва да бъдат възложени и направените във въззивното производство разноски в размер на 200 лв., изплатени на вещото лице д-р Т. за явяванията му в съдебните заседания пред въззивния съд.

Предвид изложеното и след извършена на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на проверявания съдебен акт, при която проверка не се констатираха основания за неговото отменяване и връщане за ново разглеждане, респективно за неговото отменяване и постановяване на нов съдебен акт, САС намери, че същият следва да бъде изменен в посочения по-горе смисъл, като бъдат намалени наложените на подсъдимия наказания и изпитателния срок на наказанието лишаване от свобода, и съответно да бъде потвърден в останалата част.

Воден от горното и на основание чл. 334 т.3 и т.6 във вр. чл. 337 ал.1 т.1 и чл. 338 от

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 12 от 28.05.2021 г. на СОС-НО, 6 състав, постановена по НОХД № 436/2019 г. по описа на същия съд, като:

- НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия Г. И. С. наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА от ДВЕ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА на ДВЕ ГОДИНИ;
- НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия Г. И. С. наказание ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС от ТРИ ГОДИНИ на ДВЕ ГОДИНИ И ДВА МЕСЕЦА.
- НАМАЛЯВА определения на подсъдимия Г. И. С. на основание чл. 66, ал.1 от НК изпитателен срок от ПЕТ ГОДИНИ на ТРИ ГОДИНИ.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА подсъдимия Г. И. С. да заплати по сметка на САС сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща направени разноски в хода на въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС на РБ в 15-дневен срок от датата на уведомяване на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____